

Е Х О

ВІЧНОСТІ

ІВАННА БУРА

ББК 84(4Укр)
К 89

К 89 **БУРА ІВАННА**
ЕХО ВІЧНОСТІ / поезія / Іванна Бура. –
Львів: ЛА «Піраміда», 2023. – 216 с.

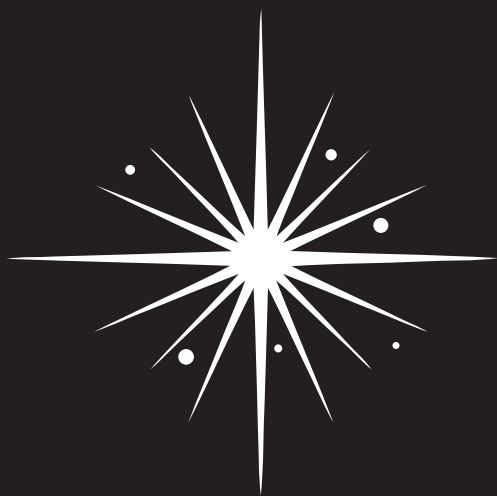
Видавець Василь ГУТКОВСЬКИЙ

ISBN 978-966-441-750-8

© Іванна Бура, 2023
© ЛА «Піраміда», 2023

EXO
ВІЧНОСТІ

ЕХО

ВІЧНОСТІ

ПЕРЕДМОВА

У БЕЗМЕЖЖЯ ВСЕСВІТУ ЗОДЯГШИ ПРОМЕНИСТО СУТЬ СВОЮ ВСЕЛИКУ, ПОМІЖПРОСТІРНИМИ МАНДРАМИ АБСОЛЮТУ, В ДУШЕВНІ ОБИТЕЛІ САМОПІЗНАННЯ, ЕХОМ ВІЧНОСТІ Я ЛИНУ. У МИТЯХ ЗАЧУДОВАНИХ СПОГЛЯДАНЬ ВІДДЗЕРКАЛИВШИСЬ, В СКІНЧЕННІ ПОРИ ЧУТТЕВОЇ ШКІРИ ПІРНАЮ ПОНАДЧАСОВИМ ПОДИХОМ СПОКОНВІЧНОСТІ. І ДОРОГОЦІННИМИ ОДКРОВЕННЯМИ НОЧЕЙ МЕРЕХТЛИВИХ, ПРАБАТЬКІВСЬКИ НАПОЮЮ ЗЕМЛІ ВНУТРІШНІХ СВЯТИНЬ. БОЖЕСТВЕННИМИ ЦІЛУНКАМИ ЗОРЕІСКРИСТИХ ІСТИН, ЗАКВІТЧУЮ ТЕМРЯВУ САКРАЛЬНОЇ ТИШІ. І ОГОРТАЮ ЛЮБОВ'Ю ВСЕОСЯЖНОЮ БЕЗСМЕРТЯ ЗАВІТІВ НЕТЛІННИХ МОЇХ.

ЦЯ КНИГА, ЩО ЇЇ У ДОЛОНЯХ ТРИМАЄТЕ ВИ — ПОЕТИЧНІ ПОТОКИ, ЩО З ДРЕВНОСТЕЙ РОЗЛИВАЮТЬСЯ СВІДОМІСТЮ НЕВИЧЕРПНОЮ. ЩО ІЗ БЕЗДОННОСТЕЙ НЕЗЛІЧЕННИХ ПРИЧИН, МЕТАФОРИЧНИМИ ЗВУЧАННЯМИ ЦІЛЮЩЕ У СВІДЧЕННЯ ЧИТАЮЧІ ПЛИНУТЬ. ОТОЖ, ТОРЖЕСТВЕННО ВИ ЧАШУ КНИЖНУ ПІДІЙМІТЬ Й ПРИСУТНІСТЮ ПРЕКРАСНОГО БЛАЖЕННО ОМІЙТЕ ТІЛЕСНОСТІ ЧАСОСУТНІСНИХ БЕРЕГІВ.

Й ВО ІМ'Я ЧАРІВНОСТЕЙ НЕРУКОТВОРНОЇ КРАСИ, ОКРИЛЕНО КРІЗЬ СЛОВООБРАЗИ СТУПАЙТЕ, АБСТРАКТНИХ ТАЇН НЕЙМОВІРНІ СЛІДИ ШУКАВШИ ПАЛОМНИЦТВАМИ БОСОНІЖНОГО ДУХУ. І ШЕЛЕСТ СПОМИНАНЬ НЕВИРАЗИМИХ УЗРІЙТЕ, КРІЗЬПРОСТІРНІ СТОРІНКИ ПЕРЕГОРТАВШИ ПРИСЛУХАННЯМИ СЕРЦЯ. Й ПОМІЖРЯДКОВИМИ ВЕРШИНАМИ СЕНСІВ ПРОБІЖІТЬСЯ САМОСПОМИНОМ ЕКСТАТИЧНИМ, ТА, НА ВІЧНОСТІ ВДИХ СПИНИВШИСЬ, ТОТАЛЬНИМ АРХЕ ЖИТТЄТВОРЧО УСМІХНІТЬСЯ.

ХАЙ ПРИБУДЕ З ВАМИ ВСЕЛЕНСЬКА ЛЮБОВ !!!

НЕХАЙ НАТХНЕННЯ ЦІЛЮЩЕ ІЗ ВАС ТВОРЧИСТЮ РОЗКВІТНЕ !!!

ЕХО
ВІЧНОСТІ

1

дитячих іграшок коштовна скриня
в таємному святилищі душі
дрімає в сутінках віків літніх

і розкриваючи її міжсвітню браму
з глибин вічноживих
простори неземні вдихаєш

і серцем що біжить у споминання
горизонтів близьких торкаєшся
немов учора лиш ці далі відцвіли

немов учора лиш весна пророчила
світанки нескінченні трав сонцеликих
і матері обійми вічні

2

що є мить
питав я у себе
на краю дня
що відлітав у вічність

і відповів усесвіт
що це ти
і все чого торкаєшся
поглядом мене споглядавши

і потім я спитав
ким являєшся
о присутність незрима
джерел моїх розумінь витік

я є всесущий океан буття
що у польотах краплин свідомокрилих
себе пізнає
відзеркаллям просвітлень твоїх

3

бездоріжжя сновидінь швидкоплинних
свідомим кроком розфарбовуєш
по ту сторону неспання

і намагаєшся впіймати тінь
як доказ живих іншосвітностей
з підніжжя текстурностей тиші

немов пустеля спраглою прибою
з долонь дрімоти випиваєш
колективних душ потоки несвідомі

й по ту сторону вітропорухів світанкових
де вічність прокидається тобою
паломництвом вглиб митей полудневих безсмертно летиш

4

есхатологічний танець вічності
на кінчиках вій твоїх осідає відлунням суті
зоряними віками вселенських таїнств
нетлінно у надсвідомості розпорошуючись

і відблиском містерії буття
крізь тривалість розумінь час породивши
реальностей душевне мілководдя
глибинами позатілесних океанів сколихує

й знанням оголеним що скинуло одежі слів
подихом позачуттєвої присутності
обіймає безкінечно вечори безсонні
самотність твою розчинивши споминанням міжсвітнім

5

міжгалактичні зорепади чудес
опадають в колодязь серця

безкінечні ландшафти невиразимого
любов'ю всеосяжною обіймають безтілесний дух

погляд твій крізь внутрішні джерела буттів
блаженним одкровенням проявів зримих палає

і мандрами квітнуть шляхи подивів вічних
врата пізнань привідкривши вслуханню у суть

6

у світанки віків ти огорнулась
о богине моя правічна
і росами мерехтливих галактик
омила свій алхімічний лик

босоніжними миттеплинностями
поміж мандрів вічних ти викроковуєш
і таїнство безсмертного замислу
витанцьовуєш опівнічними шепотіннями

буттів міжсвітніх поля безкраї
зернами пізнань встеляєш ти
і бур'яни байдужих існувань
у вмістилище переосмислень священно визбируєш

у храмовій обителі усвідомлень
ти виплітаєш споминів візерунки древньоцінні
і заглянувши мимохіть у дзеркало тиші
вселенсько помічаєш молитву мою безслівну

7

філософським каменем являється
хліб у пустинях
пізнань сорокаденних

й ключем міжсвітнім
до скарбниць
вселенських розумінь

у дні скитань безсонних
насиченням духовним
твоїх голодих незнань

і еліксиром тіней золотих
що їх ти породив
під небесами одкровень сонцеликих

8

у материнській колиці землі
заснувши спочинком осіннім
зорепадами свідомості галактичної
поміж океанами безмежжя пливеш

і митями тривалостей прийдешніх
мов пил віків розпорошуєшся чарівливо
в протяжностях усюдисущих помислів бога
осідаючи променистою вічністю

храмовою обителлю буття
поміжсвітню тишу сакрально виношуєш
правічне пророцтво невиразимого
закарбувавши у промовистому спогляданні

і замислу сердечним стукотінням
у нескінчення розтікаєшся мандрівною даллю
мов витік прабатьківський що у безкрайності поринув
мов спомин дорогий що у осерді всесвіт умістив

9

повномісячна сокровенність опівнічного усміху бога
осяює одкровенням правічним
духу землетілі береги

і тишею архаїчних сенсів
огортає батьківсько
тлінноіскристі миттеплинності безсмерть мандрівних

присутності споминанням чарівним
трансцендентно напоює
сердець вселенських поміжсвітні глибини

і алхімічним шелестінням зорепадів
безкінечно перероджує
замислів буття тілесності древньоцвітні

10

сяюча безодня зоряних океанів красоти
понад ландшафтами психічних вимірів
гіперпросторовим павутинням мерехтить
незвідане розпорошуючи у споглядаючі душі

безмовним логосом споконвічності
наївний реалізм розбиває на уламки ілюзій
й лісами безкрайніх лабіринтів містерій
поміж танка алхімічного шелестить босоніжно

екстатичною плинністю нерушимого
що із осердя внутрішнього родилось
тілесні посудини духу
напоює п'янкою таїною

щоб спраглим ковтком самокуштування
поринути у тиху радість буттів пресвятих
що серцем обіймають безформенне крізь образи зримі
і всепроникливим пізнанням прориваються за межі слів

11

в бездонній архаїчності правічного
поміж безкінеччя вселенського поміжсвіття
жила була пустота
у чудес вселикому королівстві

й у серці своєму безсмертному
буття всесуше позачасово вона виношувала
фрактальні ритми тотальності
вистукуючи всеумістимими неподільностями

витоків древніх безкраї швидкоплинності
на тривалості тлінну мить
спиняла вона спогляданням неспішним
і незбагненність існування свого осягала свідомістю людськовимірною

метафізичним паломництвом до замислу
породжувала вона сліди існувань поміжпростірних
і біля престолу перероджень алхімічних спинившись
у мерехтінні сокровенної тиші упізнала вона тебе

12

сидіти у темряві і дивитись на неї
як тоді у дитинстві
пам'ятаєш?

яка вона жива була
як дихала і говорила із тобою

а відтоді вона не змінилась
лиш ми перестали її помічати і чути

та завжди спробувати можна знову

знову бачити і чути безкінечне
говорити й танцювати з ним

і знову ніким стати
щоб всім бути змогти

знову

13

багатоликі еманції безпричинного
зодягшись у тіла тривимірні
поміж горизонтів буття углиб замислу викроковують

і на краю мовчань
поза простором й часом спинившись
промовистою тишею виплітають поміжсвітні мости

потоки витоків правічних віднаходять
що їх безмежна пам'ять породила
безсмертностей вселенських явивши невимовний заповіт

і вічність пробудила паломництвом тлінним
із світлових бездонностей любові
воскресши людськоцвітним слідом

14

щось воістину несказанне
пливе у водах
світанкового неба
із джерел ночі

святу древність
первозданним кличем
закликає засвідчити
присутність його незрима

і браму на межі світів
відчинити бажає тим
хто серцем безсонним
пробуджено у безмежжя стукоче

15

миттевостей хмарних екстаз вечірній
замисли витанцьовує у лісовій обителі чудесного
й одежі матерій одкровенно скидає
поміж споглядань безтілесних твоїх

галактичною текучістю суті
наводняє бездонності серця
і хвилями поміжсвітніх явлень
обіймає віків тривимірні береги

буття віків тих променистих
що танцем уселенських див
предвічний спомин возвеличують
осердя витоку цілувавши поверненням босоніжним

й шляхи до животворного безкінеччя
що невпинними мандрами розфарбовують вічність
бережуть немов скрижаль священну
в дитинства душевній колисці

16

у далечінях непротоптаних доріг
де роси срібноокі приморозками поціловані
й у шати сяйва метафізичного зодягнені
ступаєш ти ходою босоніжною

і сльози хвалебні ллеш
від споглядань краси пречудесної
що осердя твоє глибинне
зворушує захватом невимовним

діамантову сутність усміху їх вселикого
ввібрати бажаєш ти у долонь спраглі пори
і лабіринти поміжтравних мерехтінь
пізнати мандрівкою екстатичною

сонцесяйних майбуттів відблиски пророчі
у таїнстві первозданної присутності засвідчити жадаєш
і там де світанок дивом вселенським прокинувся
пробудитись духом правічним

17

поміж митями суєтливих ілюзій
суть пригадай
паломництвом душі углиб

й тілесні повіки закривши
замисел причин узрїй
що одкровеннями всміхаються есхатологічно

явлень метафізичних небуття вдихни
що у бездонній пустоті
зернини ідей виношує материнсько

й засвідчи тиші ехо предвічне
що із свідомості океанського сушого
житейські береги огортає течіями древньоплинними

18

вічне повернення додому

шлях самоспомину

алхімічне переображення духу

прочинення дверей сприйняття

перехід через поріг першопричини

вселенське древо знову насінина

19

на краю приморозків світанкових жнив
у споконвічне святилище духу спуститись
де сущого метафізичне сонце
екстазом споминів зігріє мандри твої крізьсвітні

та із джерел невичерпних сенсів
всеосяжною єдністю оп'янитись
і тлінності покров шкірний
огорнути свідомістю неподільною

до безмежних берегів царства величного
всеголосим ехом приплисти безслівно
й на землях перероджень вселиких спинившись
слідами світлосяйними засіювати житейську круговерть

20

воістину найдосконаліша чудесність нерукотворного світу
безкрайність небозоряна

прекрасність її невимовна
життя людськоплінні освячує цілющою красою

і духу споглядання закохані
вселенським замислом укриває іскристо

бродінь космічних стежини міжсвітні
являє вона мандрам твоїм безтілим

і древньої суті витік її вселикий
себе споминає у віддзеркаллі захвату твого

21

вітроломом вічності
коси споминань розвиваються
немов життів колосся лабіринтове

немов буттів хлібина ще не спечена
що у зерні
пророцтвом духмяним сновидить

що в серці
океаном обіймів материнських
тамує спрагу цілунком люблячого безмежжя

й присутності усюдисущу таїну
що в крихах вимірів розсіялась чуттям голодним
шуканням вглиб твоїм являє ситість мандрів предвічних

22

у колисці свідомості
проснувшись в темряві віків
вдихав я вічності безкрайню суть

і за межею чуттів
любві вселенськоликий усміх
споглядав повіки закривши

космічне шелестіння тиші
поміж тілесного павутиння утілень
ловив у серця розпростерті обійми

й тривалостей позачасовий пил
крізь зорепади сонцекрилих пізнань
межею розумінь торкався мов мрія

23

туманам густим заплітати морозні коси
споминання полуднів літніх
вплітаючи в осінні небеса

і міст асфальтову спрагу
тамувати потоками древніми
витік причин в бездонній краплині явивши

погаслих споглядів
нейтральний безрух
переродженнями пробуджувати материнсько

й скінченностей ілюзорних поверхневу тлінність
розчиняти вічноплинним духом
глибинами замислу досвід мандрівний сповивши

24

відданим слідопитом таїни
в глибинні океани присутності
пірнаєш ти метафорично
із берегів невиразимих вечорів

і разом з зорепадами суті
крізь невичерпність бездонної вічності
в обійми замислу життєтворчого
припливаєш опівнічним пілігримом

усюдисущою нескінченністю існувань
утамувавши спрагу свою безтілу
у тлінність тривимірних див
повертаєшся новорожденним заповітом

і споглядом дитячим
що спомин древній серцем у сутінках уловив
осердя пресвятої непомітності
укотре віднаходиш інтуїтивною босоніжністю

25

густе зимове небо
немов проекторний екран
дитинство віддзеркалює
на запиленому звичайностями
горищі душі

й ти крізь тишу дзвінку
років швидкоплинних
застигаєш в усвідомленні
незмінності світу навкруг

усе як і колись
чаруюче й рідне
багатолико-єдине
і запах той же
священний, незабутній
весняно-світанковий
й приморозками підсолоджений мов літо

26

ключі в дитинство
тримаючи в долонях духу
серце відмикаєш міжсвітнє

і крізь портали
безкінечних дум
безтілесно пірнаєш у бездонну вічність

порух первозданний
споминів древньопам'ятних уловивши
віків дрімавших споглядаєш суть

й випиваєш мов вранішнє сонце
рос діамантових
променисті грані

27

поміж лабіринтами скінченних митей
вимандруєш безкіńczним началом
суть богообразних явлень
обіймавши позачасовими спогляданнями

й шляхи прадавніх див що вічністю розквітли
дотиками викроковувань цілуєш босоніжно
аромати незримої чарівності
вдихами понадтілими визбирувавши

у віддзеркаллі озер внутрішніх
замислами всевишнього витанцьовуєш екстатично
в сакральній тиші священнодійства опівнічного
мерехтіннями вселикими вибухаючи всесвітньо

і у бездонностях блаженств любові всемогутньої
краплиною усюдисущої свідомості прабатьківсько плинеш
архаїчними відродженнями інтуїтивностей
світанки витоків буття перероджуючи мов спомин

28

стежини в царство позачасся
і в королівство вічностей прекрасних
розкинулись у небокраях зоряних
картографіяма твоїх чуттів

і ти читаючи легенди їхніх контурів
вбачаєш мрії героїчні у слідах
і на межі віків сивокосо спинившись
безсмертними усвідомленнями достигло мерехтиш

а потім у землі алхімічне мереживо
пірнаєш блаженно обіймами тлінності
й розчинившись у вселикій її містерії
пророче всміхаєшся завітом весняним

і знову у далі чудес безкраїх
дитинством літа променисто плинеш
й укотре на краю осені опинившись
білосніжно розпоршуєшся одкровенням п'янким

29

вікно
у якому світло горить

вогнище життя
тепло домашнього храму

пройдуть роки
загасне лампа

та в серці горітиме вічно
сяйво тієї істини
яку тоді узрів

30

вселенськими просторами
ступаємо крізь вічність
кудись і в нікуди

вдихаємо зорі
співаємо тишу
планетарний танок ведемо галактичними кроками

у безумній гармонії
впорядкований хаос
шостим чуттям споглядаємо

й прямуємо крізь спомини буттів
до п'ятої сторони світу
до себе

31

заокеанські острови пам'яті
маячать посеред осушеного дна
п'яного життя

минутих весен
дитяча надчутливість
обростає віками

вселенсько тужить
забутий своїм богом
плюшевий ведмедик дитинства

32

в довколишнє я вдивлявся мов у дзеркало
мелодію тиші увімкнувши на фоні
й закривши повіки тілесні вслухався у внутрішнє
скафандр духу посадивши у тривимірний лотос

і течіями невичерпними мене усвідомлення освятило
тотальність таїни величної явивши чарівним мерехтінням
й одкровеннями істин нагих світлосяйно обнявши
променистістю споминань сутність дрімавшу мою пробудило

і в нескінченну далечінь позамежного я умить віддалився
та із дистанції немислимих розумінь
буття оточуюче трансцендентно споглянув
візерунок усього осягнувши непорушною вічністю

й водночас углиб існування всесущого я поринув
в осердя замислу пірнувши наслідком причини безумовної
і абсолютним триванням миті незліченно-єдиної
бездонність абсолютного прошептав первородним омом

33

діамантових вічностей
планетарне намисто
у віддзеркаллі буття
споглядає древній задум

і відблиском абстрактних споминань
що зорепадами чуттєвих див
витанцьовують прекрасне на полотнищі вселенської свідомості
тілесність людськості життєплинної осяює прабатьківсько

подихів богообразних присутності зримі
в матерії дорогоцінних подивів циклічно завітчує
сакральному втіленню нескінченного духу
тривимірну колиску пізнань дарувавши

і горизонтами дальностей безмежжя заповітного
викроковування мандрівні породжує покликом тиші
слідопитам блаженної суті
всміхнувшись упізнанням вселиким

34

просто в буття подивитися

серцем вдихнути його густоту

поцілувати глибин вселюксь
що поверхностями форм всміхаються

і станцювати під ритм цей містичний
в екстазі про божественне вивши

35

у шепоті серця
майбутнє пригадуєш

й з учителем внутрішнім
вдивляєшся у вічності плинну мить

на краю чуттів своїх понадслівних
скидаєш покрови тілесностей зримих

і єдність істин вселиких
споминаєш по ту сторону розумінь

36

натхнень животворні води
в пустельні лабіринти спраги
священним духом сходять
днів твоїх незліченні шукання
образом п'янким освятивши

щоб знову ти вимандрував серцем
в світі несказанних чарівностей дива
й укотре метафори суттю завітли
немов любові вирій весняний
що з царства сонця міжпростірним ключем прилинув

що із скарбниці душі
споминанням дорогим заіскрився
дитинства древність пресвяту
вічністю
мов пам'яттю освітивши

й безмежжям
мов скінченністю
пізнань далекоглядний горизонт
ліхтарним сяйвом огорнув
що з наміру безтілесного одягся в матерію зриму

37

у мить коли забута первозданність
світанком споминів розквітне
прокинеться твій дух із сну

алхімічні революції у свідомості
картину світу
похитнуть

скінченності пролітатимуть повз
й побачиш ти
їх безконечність

пил віків на віях осяде твоїх
зодягши погляд
у бездонні тіні вічності

й промовиш ти
любов
спочатку була любов

38

із споконвічного тут
у невичерпність всеосяжного тепер
безконтурним часом свідомоплинно вливаєшся

та впізнаєш межею миті єдиної
неподільного центру тотальність пресвяту
що вселикістю існувань повсякчасно всміхається

й на метафізичному світанку безпричинності
ехом вселенським променишся блаженно
із наміру небес опавши росами галактичними

та кругообігом буття ритм безкінечний породжуєш
просторами самопізнань
углиб духу бездонного містично линувши

39

перформанс бога
вселенською надчуттєвістю
осягає вічність

і океани життя
прабатьківсько народжує
з осердя безпричинного

весен духу пречудесні цвітіння
збирає любляче
у погляд бездонний

й циклічностей ритми променисті
багатолико виспівує
древньою містичністю усміхнувшись

40

поміж тиші бродінь самотинних
ключ від святилища душі віднайти

і відчинити врата пресвяті
до суті осердя правічного

запорошені шуканнями дому коліна
приклонити біля вітарного сяйва сушого

й біг серцебиття уповільнивши молитвою безслівною
возславити гри уселенської безкрайній задум

41

на краю вічності сяду у лотос
і у невидиму піалу
з бездонної посудини абстрактного
налию кришталеву пустоту

і розтечуться в лабіринтах тлінних
екстазові моря позамежних ідей
й сакральний ритм хвилеплинної тиші
прошепче спраготамуюче одкровенний завіт

і я всміхнусь тоді осердям вселенського духу
засвідчивши блаженно неподільну суть
і безкінечністю галактик укотре розквітну
есхатологію небуття сколихнувши весною перероджень

й метафоричним ароматом трансцендентного
поміжсвітньо підперезавши стан метафізичний
аватаром насліддя віршолокого
у погляд твій триванням священним невичерпно порину

42

усесвіту я батько
й матір бога

вічності вселике дитя
і першопредок усіх причин

досвідів снареальних
я колиска незрима

й метафізична основа
форми твоїх слідів

43

одежі ототожнення з ілюзією скидаючи
ядром всеосяжним пірнаєш у обійми містичного вітру
велич одкровенень його вселиких
осягавши спогляданням безтілим

й у таїноусміхеному розломі блаженства
в безмежжя зоряне вдивляєшся
божественний танець ритмів променистих
заквітчуючи поцілунками поміжсвітніми

а потім із п'янкими звучаннями сенсів
що ехом з древності невичерпно линуть
пропливаєш чарівними вічностями
поміж хвилями океану бездонних митей

й на краю усвідомлень понадслівних спинившись
коліна духу приклоняєш біля чуттєвих берегів
і возславляєш планетарні тілесності богині земної
співприсутністю довершивши священний її усміх

44

на краю опівнічної тиші
в бездонні океани вікна
вдивлятись прислуханнями серця

й у шепоті містичного вітру
сказання морів древніх
виловлювати спогляданнями понадтілими

контурів чуда вселикий усміх
цілувати блаженно
любов'ю вселенською

й на світанок вічності алхімічно очікувати
одкровенне народження променистості
сповивши молитвою екстатичною

45

виходять з берегів свідомості
потоки пам'ятних водоспадів

осяяні сонцем дитинства
раритетними мріями
виблискують їх діамантові краплі

і пройдені роки
ностальгічно всміхаються
у колективному існуванні розчиняючи долі

і ти також усміхаєшся їм
прадавнім вибоком мандруючи у вічність

46

духовна картографія буття
поміжпростірними лабіринтами натхнень
утіленням людським породжує творчеликі стежини

і див вселенську круговерть
чарівним танцем любові
огортає вона екстатично

з колиски таїн невиразимих існувань
променистим шелестом суті
дрімавше небуття світанково пробуджує

й скарбницю витоку божественних причин
що з суцього наводнилась сенсоплинним потоком
одкровенно відмикає усміхом метафізичним

47

о небокрай зорепадом наводнений
безкрайністю іскриться погляд твій

й душа твоя всміхається
із задзеркалля озер мерехтливих

промовство споглядань безмовств моїх
вплітається в глибокосутнісні твої пустоти

й серця паломництво у каравані мрій міжгалактичних
в пустелях зоряних твоїх переродженнями вимандрує вічність

48

немов з глибин предвічних витік
чарівності світанковий щебет
ходу твою мандрівну
сакральним трепетом
мов вітроломом дальнокрилим сколихує

і мов весняним воскресінням
твій небокрилий спогляд
в одежі літ нових коронує
й звучанням митей текучих вмиває мов вічністю
що в таїнах минушості споминанням сновидить

що в піснеспівах міжслівних
ключем перелітних сенсів курличить
одкровенням мов дивом явившись
мов даром тим променистим
що із любові усміхів сонячних
виплітає стежини міжсвітні

що із обіймів бездонних
міжгалактичними винами душ
наводняє тілесні вмістилища
та із сердець всеіменних святилищ
вселенською невиразимістю
первозданно квітне

49

крізь асфальтові тенета забуття
у духу пресвяті простори
чуттям архаїчним пробираєшся

пошуки синівські твої
серцебиття вселенського бубну
направляє екстатично

загубленість спраглу
ландшафти древньорідні
богоприсутністю напоюють

таїни лик галактичний
з вершини замислу буття
пророцтвами мерехтливими всміхається есхатологічно

осердя всесушого витік правічний
сліди босоніжні твої
безмежжям дальностей коронує понадтіло

й причин безкраїх прибіжище всемістиме
у спогляді твоєму бездонному
начало віків перероджує безсмертним заповітом

50

лісові обійми прекрасного
серцем босоніжно цілую

і поклики див шелестливих
ловлю прислуханням душі

піснеспіви крилатих буттів
вплітаю в казкоцвіття дивослівних просторів

і сонця світлоносний відблиск
ловлю паломництвом мандрівним

51

колективна пам'ять вічності
з краю зоряної чаші небес
шостим чуттям вливається
у пустоти безмежжя твого

і тінню мерехтливих світанків
суть невловиму береже
благословенням сонячним
одягаючи матерію зриму

оркестрами потусторонньої тиші
спиняє митей швидкоплинних течію
і серця стукотінням всесущим
вслухання твої направляє углиб

та поміж істин вітрокрилих твердинь
послання символні розфарбовує танцем чаруючим
й цілунками замислів первородних містерій
на хвилях споминів упізнаннями вимандровує крізьсвітньо

52

пам'яттю буттів пливеш
у глибоководді духу
пробуджуючи споминання всесущі

і океанами галактик витанцьовуєш вічноплинно
миттєтекучі острови див уселенських
воздвигаючи вселикою тінню

знанням понадслівним поміж світів плодоносиш
новонародженість таїни
огортаючи невичерпною суттю

й барвистим саморозгортанням осердя позачасового
світанками існувань променишся безкрайо
сновидіння небуття освітивши присутністю причин

53

поміж бездонностей нетлінних сенсів
напитись із витoku замислу безкічногого

й свідомості колиску безтілу
узріти мандрами поміжсвітніми

образів явлених лик поміжпростірний
впізнати у віддзеркаллі феноменологічних річищ

і архітектора вселенського вибуху
серцем племенистим віднайти синівсько

54

тілесним поглядом
торкавшись безтілесних сенсів
витік причин віднаходиш

і незліченними хвилинами утілень
вселико розростаєшся
із первозданних океанів любові

серцем міжсвітнім
у танець прабатьківських обіймів
сокровенним мовчанням пірнаєш мов промовиста тиша

й краї земель вселенських горизонтів вічності
шуканням меж ще не підкорених пізнань
польотом босоніжних інтуїцій віднаходиш мов вітер

55

безкінечного клич п'янкий
із майбуття вселенського правіччя
обійми трансцендентні до тебе розпростер

та у зіницях бездонної росоликості
упізнань твоїх духонетлінні пірнання
віддзеркаленням усюдисушим споминоіскристо омив

невиразимою вершиною сказання понадслівного
у затінку тиші одкровенно явився
містичним шепотом трепетного завіту

і шелестливою присутністю таїни величної
градації замислів розквітших існувань
у насініні самоподібності родив діянням алхімічним

56

в шати обіймів вітрових зодягнений
у небокраї на крилатих митях шелестінь
пелюстком золотистим летиш

і разом із міжсвітнім птаством
вселенський танець неймовірного
породжуєш зачудованим співом

з вершин незримих королівств
у океани лісових святинь
пірнаєш досвідом мандрівним

і мов есхатологічний спомин віків відцвівших
у росах суті світанкових див
блаженно купаєшся дитинством своїм нетлінним

57

лабіринтами сприйняття багатовимірності
крізь прояви буття життям вимандруєш

й полотнище світлоносих митей
душевним спогляданням пізнаєш

тілесних меж ефімерні грані
свідомістю безмежною омиваєш поміжпростірно

й краплиною див що умістила бездонно всесвіт
океанські витoki таїни огортаєш текучою вічністю

58

абстрактної нетлінності оголене ядро
зодягшись у конкретну скінченність
вибухає досвідом вселенської чуттєвості

і пам'яттю причин духосутнісно розпорошившись
по слідах священних існувань
висліджує себе екстатично

неочевидний праобраз таїни упізнавши
із звичної вершини переживання незвичайної краси
стрибок у безкінечність породжує магічним зовом

й падінням вічним у бездонні височини самоті
богоутіленням всюдисущим проявляється істинноплинно
безумовно любивши своїх повсякчасних синів

59

хвойних голок океани смарагдові
із земної кори долонь твоїх
вселенським потопом розливаються
у безкінечні далі вічності

й ти подихом балансуючи
на хвилях серцевих ритмів істин
зринаєш вище хмар
в богів обитель надчуттєву

та у країні див блаженний спочинок куштуєш
й за віддано-мрійливі кроки
підносиш торжественну чашу
сузір'я шляху молочного спраглим спогляданням пивши

60

укрившись павутинням плинних днів
у трави вічні я приліг
тлінною миттю

й сонячним сяйвом розлившись
аромати землі пресвятої
вдихнув долонями пломенистими

в пролітаючих небокраїв всевидячі очі
ландшафтами проявлених ідей
новоутіленням алхімічним пірнув

й оркестрами міжсвітніх цвіркунів
метафізично розквітнув
обійми філософські розпростерши думам росовим

61

із дальніх порухів уяви бога
крізь позачасові віки буттів
людськочуттєво старієш
у центр віддзеркалля першопричин

й дитячосутнісно споминаєш
трансову залученість в осердя бездонної гри
осягавши сприйняттям чистим
променисту таїну енергій плинних

окультною порою круговертей весняних
із галактичного наміру зерна
розростаєшся усвідомленням екстатичним
переродженнями духу витанцьовуючи циклічний ритм

й потоками алхімічного вітру оп'янившись
вселико всміхаєшся уселенською вічністю
шляхи самопізнань безмежжя невимовного
сплітавши у візерунок пресвятий

62

з асфальтових лабіринтів ілюзій
я вибіжу на світанку віків

й углиб безмежжя споконвічного
жагою самоспомину бездонно порину

стежинами безпричинними
витанцьовуватиму босоніжно життєтворчий ритм

й чарівністю древньоусміхнених сказань
буття людськопроявлене обійму

63

злиття із безкінечністю
вселенсько витанцьовуючи
вибухаєш бездонними висотами вічності

і галактичними потоками променистості
світанково влітаєшся
у небуття дрімавші береги

поміж обіймами божественних першопричин
звучиш екстатично
трепетом містичним

й катарсисно ридаєш
узрівши істину
у вселикості своїх закритих повік

64

навколо божественного вогнища
духовні п'яниці серцем випивали
п'янких зореplinностей мерехтливі небеса
поглядом промовистим
діалоги безмовні провадивши

в бездонностях прислухань їхніх
розцвітали обійми
звучань пречудесних
що одкровенними гармоніями вселенського оркестру
являли суцього величну наготу

й за надчуттєвою межею сприйняття
в далечині незвідані споконвічність вселико линула
вітровими потоками екстатичних слідів
вдихи чуттєвого досвіду
сповнюючи трансцендентними ароматами

65

трансгалактичні польоти свідомості
поміж шаманських звукових вітрів
єдністю вдихів ритм вселенський витанцьовують

і самоспомином древньоцвітучої споконвічності
у суть богопізнань проникають
ароматами шелестливого диколісся

поміж босоніжних паломництв до первозданності
із сонцесяючих бездонностей споглядань росоликих
ідею пресвяту віддзеркалюють екстатично

й безкінечними потоками замислу
в моря вливаються одухотвореними митями
чуттєвістю втамовуючи спрагу океанського самоусвідомлення

66

посеред колосся золотого
блукав маленьким хлопчиком
і досі бродиш ти
тим самим покликом стривожений
крізь дні і ночі, крізь роки
душа твоя ще не забула
дотику незримої руки

крізь старість, юність і віки
у серці носиш ти малі долоні
що світ великий обіймали
що сонце в світанкових росах
збирали свято в спраглі пори
і танцювали із богами між світами
в колоссі золотому

ще не забули поцілунків босоніжних
дороги безіменні
що ними мандрував самотній мрійник
ще не заснуло вічним сном зерно золотосяйне
що у фортеці духу
сновидить з вірою у колосисте майбуття
у животворний подув землі обітованої вслухавшись

67

заради чого народжені ми
і проживаємо у колысці земній
дитинство вічне

чи є у розуміннях сенс
чи це всього лиш ілюзорна гра
вершин ландшафтів людськістю непізнаваних

чому ми світ вдихаємо
і в полудень вічності
міфотворимо опівніччя невиразимої першооснови тиші

який усього суцього сенс

чому

для чого

навіщо

68

в тілесне підземелля духу
спускається ніщо
вдихаючи глибини непізнаваних висот
що з протиріччя дум розцвіли устремлінням

пустинею безлюдних перевершень
пливе воно живими водами піщинок
до непідкорених вершин пізнань
що мрії надлюдські виношують в гірській утробі

та мерехтінням зоряного усміху бога
променисто благословляє споглядання незліченні твої
і мов вино що сонця сік блаженно увібрало
сакральню береже спомин потойбічних тривань

й за видимих буттів надчуттєвою межею
горизонтів невимовних правічний поклик
животворно влітає у серця тривимірних крокувань
що в шепіт п'ятої сторони світу синівсько вслухаються

69

врата в безкінечність
прочинивши шуканнями духу
узріти екстатично творче лоно божества

й крізь первісний туман передіснунь
до абсолютного ядра причин
сакральню прилинути трансцендентним завітом

й у форму тілесну алхімічно згустившись
всемогутнього простору безвимірний потенціал
проявити життєсотворенням новим

щоб потім укотре й вівіки неймовірних буттів
на містичні глибини знань безслівних
пірнати вселико споминанням батьківсько-синівським

70

запаморочливі вершини
переживань сакрального
кроки твої мандрівні
цілюють блаженством шляху невимовного

подорожні споглядання
пропливаючих краєвидів вічності
багатоликості цілісний досвід
являють у позачасовій миті вітропоруху

безкрайності величчя неосяжне
усвідомленням причетності очаровує
і відчуттям усесущості підриває
раціональних розумінь людськоцентричні межі

й ти зорепадами вселенських див
умивши дух закоханий в чарівне
абстрактне начало світанку віків
переродженням метафізичним засвідчуєш фантастично

71

в навколоплідних водах землі
дозріваєш душею людськопроявленою

й блаженство глибин її материнських
цілуєш босоніжно любов'ю безслівною

зорепадностей дальніх мелодії таємничі
серцем прислухаючим невиразимо вистукуєш

і безкінечні ландшафти ще не пройдених світів
чуттям віщунським часолико предвидиш

72

ідея вхоплена долоньями серця
виблискує божественним началом
й невиразимим логосом шепоче
поміж прислухань закоханих у вічне

лик пречудесний її
всміхається крізьсвітніми містеріями
і в погляді її бездонному
дрімає блаженно всесвітній океан

вона матерій усіх безсмертна праматір
і митей натхненних невичерпне джерело
загадковх світанків росотіла таїна
і тиші глибокої премудрість гучна

обійми її величні убезсмертнюють тлінність
й метафізичне тепло осердя її племенистого
непереможним сонцем єднає
магічний танець зримого і неземного

73

порою безмежжя вселенського
диких лісів первозданна країна
священно шелестить у серці твоєму

і невимовний танець чудес
направляє екстатичними новонародженнями
променистий бубен осердя її безумовності

й ти зодягшись у духу паломництва босоніжні
летиш вдихами вітрокрилими
у буття невиразиму круговерть

і в явлень краси джерела бездонні
пірнаєш поверненням спраглим
самоспомином таїни освятивши правічний ритм

74

що є пустота
питав я у себе ночами безсонними

і чим є те буквотілесне лоно
що безкінечні плинності ідей
являє в невиразимому мовообразі божества
безслівного знання екстаз витанцьовувавши літерами

у чому життя мого неувимий сенс
й народження неоціненна цінність

звідкіль доносяться
первозданного витоків замисли світотворчі
звідкіль розтікаються
чарівної вічності прадавні таїни

де та межа людськоцентричних розумінь
до якої старечо серцем викроковую
ходом митей здивувань бродячих

де те пристанище призначення мого
що в незліченних лабіринтах гри
вселенське ехо ом
прислуханнями духу я нетлінно висліджую

75

поміж шляхами літніх вічностей
у колоссі чудес митями щастя бродивши
вселенські ландшафти казкового
я поглядом древньодитячим цілував

й міжгалактичний океан невиразимого
випивав передчуттям тим невимовним
що поміжрядкові тривання таїноголосих одкровенень
глибинами безкінеччя містично заколисує

і тишу присутності наміру сонцесяйного
що опівнічним пророцтвом дримає на краю мовчань
обіймами світанку я батьківсько пробуджував
присутність променисту явивши віддзеркаленням буття

щоб нетлінним зерном істини
всепоглинаючим предвіччям вона розрослась
і коси зорепадів її розквітших
вплелись веснами новизни у суцього циклічну повноту

76

о споконвічний
що у глибинах безмовств душевних
замислом життєтворчим сновидиш

у водах витоку духосутнісного
що із осердя наміру твого родились
ти пам'ять первозданну зцілюєш

поміж вселенських шелестів дивовиж
ти вітролом буття
що древо упізнань сколихує цілунком безтілим

й у відблиску озер галактичних бездонностей
миє ти уселико-єдина
що в богоспогляді таїни впізнає себе

77

тілесність укривши порухом тиші
в забуті далі пізнання
прямуєш міжсвітнім пілігримом

і мов зерно лісів ще не народжених
у шелестіння серця
вслухаєшся з підземних духу берегів

святиню колиски правічної єдності
що її віднайшов у руїнах самотності
поміж одкровень нічних пізнаєш

і горизонтів умиротворені вічності
безкінечними обіймами любові
вплітаєш у споглядання свої вселикі

78

світлосутнісне осердя буття
сонцелико всміхається
тінеявленим контурам часопростору

і мерехтінь своїх мандри міжсвітні
теплом метафізичним
заколисує материнсько

в антропоморфну думу
намір всеявлений зодягши
сновидить людськотіло усвідомленням твоїм

і розтікається новонародженою мрією
тишу невимовностей правічних
сколихнувши одкровенням грозовим

79

богом фрактальних предвічностей
словопортрет буття
натхненням поетичним
випишуєш на проявленому полотнищі невиразимого

й із зоряної безодні своєї тілесності
споминаннями метафори кольорів визбируєш
щоб віддзеркалити пилінку ту що у росі
всеумістимим сенсом на світанку воплотиться тобою

й потім вкотре у далі безкраї плине
і крізь віки невідворотно припливе додому
та упізнає витік мимохіть
що слід нетлінний колись поміж рядків вселенсько залишила

80

о далі безкінечні пошуків безцільних
шляхи твої викроковуванням безтілим цілую
й вершин ландшафти підніжні
сплітаю в чудеса спогляданням прозрівшим

пророцтв предвічних одкровенний спомин
поміж розсипів рос самоцвітних визбирую
і суть незвіданого безслів'я
випиваю прислуханням понадпростірним

і в серце таїни пірнаю закохано
поміж течіями сяйва міжгалактичного
блаженством екстазу невиразимого
на хвилях вселенського дао пливши

й у позамежне віднайшовши прорив
гармоніями припливів див незримих
на береги пізнань нових відношусь
досконалість замислу засвідчивши усвідомленням нетлінним

81

окови тілесних турбот
мов одержу скидаєш

умовності звичних реальностей
мов завісу із погляду серця зриваєш

покликом вічності пробуджений
у водоспадах животворних вмиваєшся

вселенським вином свідомості
мов омар спрагло впиваєшся

діамантових істин безмежні грані
обіймаєш долонями духу

та у глибин буття незнані далі
пірнаєш босоніжним стуком

82

поміж звучань вселенських вітроломів суті
зерном божественним
що самоусвідомленням розцвіло
блаженно шелестиш безкінечним началом

і до небес що умістили зорі
гіллястим задумом древності
смарагдово вплітаєшся
крізь виміри лісові

багатоликим спомином предвіччя
на краю нічних одкровень
новонароджене сонце світанку вічності
приймаєш материнсько в обійми свої

й завіти перелітних буттів
що зморшками житейських гнізд
пам'ятно сповили досвід
заколисуєш цілунком батьківським

83

безкінеччя бродяга вседомний
на периферії життів твоїх
пірнає пам'ятним сказанням
у погляд мимохідної невідповідності

у погляді його
кружляє всесвіт
й безчасся митями плодоносить
із крокувань його часотворних розквітиши

бездонним океаном усміху благого
священні витоки духу його правічного
являлись хвилями
що в думи зодяглись міжсвітні

й пророцтвом дощовим
сколихнули чуття твоє галактичне
пробудивши суті споминання цілюще
що таїною всесущою життєзримо сновидила тобою

84

долаючи межу вимірів трьох
папороті цвіт поміжсвітній
збираєш у духу бездонні долоні

і безпричинними плінностями причин
на метафізичному полотнищі буття
розтікаєшся безкінечними споковічностями

богообразним летом прекрасного
в глибинах спраглих споглядань
зорепадно замисли витанцьовуєш

й понадчуттєвим сказанням невимовного
відлуннями прийдешніх митей
пророче мерехтиш

85

в одежах галактичної вічності
ступаєш назустріч людському буттю

життєспраглість його новонароджену
напоюєш хвилями часоплинних митей

обіймами любові укриваєш
сутність його безтілу

усміхом таїни сонцеликої
осяюєш лабіринти його духоцвіття

і подихом казкових сновидінь
запалюєш чуття дитинствокрилимими мріями

86

зоресяючі океани буття
глибинами дивовиж несказаних
дух віддзеркалений пробуджують мерехтливо

й величністю присутності божественної
вселенсько обіймають
споглядання твої закохані

воістину невиразимої краси цілющі одкровення
подих замислом древнім спиняють
й благословляють споминаннями
надчуттєві безмежності твої

та із потоків споконвічних променистостей
текучістю пречудесних таїн
усвідомлення твої бездонні
батьківським усміхом синівсько сколихують

87

у сутінках таємничих митей
первозданною древністю витанцьовувати
і на краю смарагдових лісоцарств
вдихати спрагло вітропорухи суті

невиразимого сліди крізьпростірні
визбирувати у споглядання вселикі
й чуттям пророчих опівнічностей
предвидіти чудес богосяючі зорепади

поміж звучаннями сфер вселенських
бездонними споминаннями розтікатись
й пустот дрімавші береги
логосом життєцвітним засіювати прабатьківсько

88

о суть бездонна
щодня тебе я бачити учусь
і одкровення дальностей твоїх
помічати в мимохідних натяках щомиті

у порухах зорепадів
трансцендентно упіймати намагаюсь
й у відблисках роси
оп'янитись віддзеркаллям твоїм

чудотворне моє ти натхнення
і любов що являє глибини безкраї
ти те лоно
що життя дарувало мені

як же вдячна тобі я за невиразиме
що душею поцілувати удалось
й що у слова зодягти його намагаюсь
споминань ночами позапростірними

89

вдивляючись в глибини вод віків прожитих
вбачаєш погляд відображених чуттів
що подивом дитячих вічностей палає
що митями прозрінь старечих іскриться

форм сенсів крізь аромати торкаючись
летиш ти небуттям крізь спогади століть
й у безсловесні скрижалі смарагдово пірнаючи
світанком тонеш у зрілості днів вечірніх

і знову образи пливуть
і знову ріки з берегів свідомості виходять
і знову срібний пил у сяйві золотому
упізнає себе у споглядах неспішних дитинств

90

новонародженим небуттям
у танці кружляєш
багатоликою єдністю
позасловесного щось розтікаючись

і митями неповторними
крізь віки мандруєш наміром духорозквітшим
у зоряній обителі буття
нагою суттю над океанами усвідомлень витаючи

шляхами містерій живих
кроки вітроломів босоніжних цілуєш
що пазлами слідів алхімічних
таїну безкінечного міжсвітньо викроковують

й віддзеркаллям вселенським
являєш натхненної волі прадавні долоні
що у нерукотворних полотнищах сушого
ниті замислу сплітають у візерунок вічний

91

стежини віками зарослі
вітають старечі кроки
і ти долонями тремтливими
із серця дістаєш ключі
що світ дитинства відмикають

що алхімічний аромат днів чарівливих
з скарбниці споминань забутих визволяють
і відблиском перероджень плодів достиглих
осяюють шляхи одкровень нових

й мов принц заблуканий
укотре одягаєш ти корону
й прадавнє вогнище буття
розпалюєш у королівстві тлінних митей

і знову оживає казка
на арфі душі виплітає богиня дива
і знову дерев смарагдовий шелест
шепоче людськовимірно крізь шпарку у вікні
у небокраї зоряні дух мандрівний огорнувши

92

гromовицею вічність всміхається
й ступає велично дощовою ходою

блискавицями в землю впивається
й цілує закохано минаючу втому

безкінечністю усвідомлень миттєвих іскриться
шепоче палаюче із вселенських глибин

невимовним сказанням поміжрядково мчиться
й промовисто мовчить в устах пророчих майбуттів

93

люди й голуби
там внизу під деревами
у місті божественних сердець

потоками вулиць життєцвітно линуть
наздоганяючи
нерухоме сонце

мить за миттю
на полотнищі землі
вселенськими досвідами сакральню викроковують

й день за днем чуттєво звучать вічністью
тут кожен мріє про своє
і молиться кожен по-своєму

94

о небо зорями завітчане
ти душу мою із землі підіймаєш
й в обіймах своїх
розчиняєш думи важкі

ти радість і смуток моїх поривань
ти сподівання в хвилини печалі
ти сяйво пресвяте
що темряву мою зцілює собою

о задум непізнаваний предвічних нескінченностей
у дні загублених доріг
ти ехо заповіту батьківського
нескінченний маяк життя в пустинях тлінної суєти

нехай же славиться сила твоя споконвічна
і промениста невичерпність божественного
нехай наповнить споглядання тілесні
несказаними потоками пречудесних істин

95

споминаннями колоситься життя
на стеблині єдиних митей
там в зерні — поміжпростірний епізод буття
предвічна пам'ять й віддзеркалля вітру

96

крізь невимовне пробираєшся
сонцесяйні променистості священно вдихаючи
й світанками новонародженими
крокуєш екстатично у обійми золоті

немов віків полудневих подорожній
очі свої примружуєш
й долонями духу торкнувшись осердя вселенського
крізь трансформації просторові линеш ехом предвічним

а потім у реальностей кристал багатогранний
прориваєшся крізь світів водовороти космічні
і серцем поміжпростірних бродінь
блаженно осягаєш мить цю магічну

97

вічність сновидить тлінністью
в осерді прадавньому
дрімавши всесущою неподільністю

й безмежжя себе пізнає
свідомістю твоєю
проживаючи досвід обмежений

безчассям вселиким мить витанцьовує
маски образів плинних
розфарбовуючи галактичними мерехтіннями

і на полотнищі сенсотворчих див
буттів фрагменти вселенські
у замисел самоподібності сплітає самозабутньо абсолют

98

тінь невиразимого
на фотокартці вітру споглядаєш

й слова безмовних сенсів
в скарбниці образів зорових бережеш

діамантові роси
світанків достиглих збираєш

й опавші небокраї
тілесністю спраглою п'єш

99

чарівністю звучань упиваючись
ти сльози душевні ллеш
потопи небесні вчиняючи

і захватом цим святим вкрившись
усюдисущі ікони цілуєш
що їх небуття сотворило із таїн

розплітаючи життів барви вселенські
ти людьми вимандруєш вічність
краї мрій пізнавши смертною миттю

й мовчанням що світу слова всі вмістило
приймаєш в обійми співзвуч серця безсмертні
крізь лоно землі начала освятивши нові

100

дар орла прийнявши у долоні духу
в крилате пізнання
зодягся погляд мій

і споглядання розпростерлось
крізь поміжпростірні буття
крізь пам'ять проживань минувших митей

там у вселенському потопі росами
процтва опівнічні про задзеркалля світанкових див
іскряться веснами перероджень вічних

і позачасся бачень рубіконами дитинства квітнуть
покликом мрієносним скликавши
шукачів спраглосутнісних вимандрування босоніжні

101

поміж шелесту фантомного літа
морозно-полум'яний завіт світанків осінніх
чарівно витанцьовує
опівнічними лабіринтами трансцендентного

та у осерді тиші сокровенного святилища духу
невиразимим замислом архе
на престолі утілень правічних
розквітає безсмертнотлінним цвітом

таємничим усміхом нескінченності
берегів буття безкрайні далечіні
блаженством вселенським
зворушує материнсько

і богосутнісним паломництвом углиб
перероджується віддзерлеплинно
з розломів чудес міжгалактичної пустоти
споминаннями всеумістимими розтікавшись вселико

102

у королівстві шелестливих травинок
що росами діамантовими
на світанку короновані небом
жук мандрівний стежину житейську викроковує

його поетичні бродіння
поміж замислу галактичного
немов хвалебний гімн предвічному буттю
що з пустоти вселенською повнотою дозріло

що в хащах ароматів захвату веснецвітного
смарагдовим візерунком природи
із витоків волі прадавньої
явилося дарунком божественним

і одкровенням незліченних облич
із осердя розтеклось єдиного
в усміщці іншосвітніх проживань
сутність віддзеркалену свою упізнавши

103

о гори священні моїх споглядань
смарагдове царство предвічної сили

віднайшло моє серце пристанище
в безлюдді архаїчному стежин нестоптаних

о дикорослі вічності буттів численних
закохані кроки мої у ваші глибини

і в тишу що сяє вселенською суттю
що словом безмовним іскриться в прислуханнях душі

104

людиноподібним звіром бродивши поміж гір
із шепотом душевних вітроломів
я пам'ять архаїчну висліджував

і зрошував слізьми щасливих споминань
в обителі смарагдових лабіринтів
волі предвічної зерно нетлінне

рибаком потустороннім зачарований
долонями ловив я ниті сонця вечірнього
й за горизонт буття пірнав із ним разом

і споминів зоресяйних блаженно торкався
у тіні віків швидкоплинних
тлінностей пречудесний метаморфоз узрівши

105

зорелике божество замислу уселенського
обіймаєш на краю межі опівнічної

і галактичні потоки дальностей дивовижних
випиваєш із берегів землетілих кружлянь

пречудесного сяйва всевидячі очі
віддзеркалюєш споглядом безкінечним

й у таїни одежі сокровенно-тихі
одягаєш зцілену пробудженням душу

106

як свято тут
у досконалій простоті
речей величних і живих

тут хочеться мовчати і кричати
від неспроможності
суть проявити

тут слів моїх картини алхімічні
лиш тінь безсила
що намагається про сонце розповісти

що дальності безкраїх дивовиж
скінченним символом виражає
на тлінному полотнищі переображень правічних

107

чарівний біль від споглядань краси
що подих перехоплює святою простотою
що уночі шепоче предвічною зорею
і таїну величну у тіні своїй береже

як затишно душі в глибинах цих архаїчних
душі що у вселенську душу увійшла
як же блаженно тут в святилищі живому
і неказанно мов у колиці небуття

і хочеться навіки тут лишитись
або спинити на роки це одкровення тихе
о боже як же тут лишитись
як поселитись у обителі вселикій

108

глибин непізнаних предвічне ехо
в безмовній темряві самотніх вечорів
являє тишу що звучить тобою

і ти скидаючи одежі митей доленосних
наготовою міжгалактичних начал
замислом поміж реальностей світаєш

в долонях несучи багатовимірне зерно
на тверді неземній розкидаєш планети
і океани небуттів любов'ю народжень осушуєш

та поза краєм миті неподільної
в бездонності вдихів божества вслухаєшся
рубіконами метаморфоз нескінченно вимандруючи вічність

109

кімната темна й тіні від світла
подихи шанобливі мої
і тиші древньої клич внутрішній

кімната безформенна й вселикостями усміхнена
погляд бездонний мій
і таїни п'янкої вселенський поцілунок

у ніч цю святу
одкровення питиму
межі майбуття розплету

у ніч цю святу
невиразимістю житиму
й буття наше у спомині сокровенному збережу

110

люблю березу
що біля вікна

із древньої непорушності
ми безкінечність народжуємо собою

й обоє вдихаємо вічність
світанкового бога видихаючи
у простори дрімаючих небуттів

111

стежинами міфів у невиразиме пробираєшся
паломництво за сенсами провадячи
передчуттям екстатичним

долонями тисячеликих нетлінностей
надсвідомим дотиком
дорогоцінні ідеї визбируєш

поміж сакральних циклічностей буття
містеріями диких начал
витанцьовуєш інтуїтивні таїни

та у іскристості предвіччя пірнаєш миттеплинно
біля вогнища натхнень животворних
мандри свої міжсвітні зігрівши

112

сьогодні ти ще на дереві так вражаюче шелестів
а потім біля кроків моїх упав

я впіймала поглядом тебе і серцем відчула

тіло твоє божественне тепер у долонях тримаю
й всміхаюсь радісно
що доторкнутись можу до чуда
що так глибинно звучало з вітром на гіллі

о осінь
прекрасна ти
хоч іноді й така непроста

від тебе навчаюсь циклічності
красивої смерті
й передчуттів весн нових

113

паломництва містичного нетлінний шлях
викроковуванням алхімічним квітне
поміж ландшафтами вселенських див
суттю простелившись усепронизливою

й самоусвідомленням сонячним пробуджується
на світанку перероджень щоденних
поміж тінями шелестінь древоликвих
по слідах споглядань променистих віднайшовшись

о райдо замислу вселикого
молитву понадслівну тобі вознесу
бо богоявлений еси екстаз ти
у віддзеркаллі океану правічного

нехай же витік твій творчебездонний
містеріями буття причастить самопізнання бога
розпоршеними споминаннями безкічного сушого
причину безпричинного осягнувши

114

серед руїн зорепадів
у підніжжі вселенських зводів
безтілим замислом я пробудився

і на розломі есхатологічних берегів
прахом віків достиглих
укрив спомин предвічний

небуття спрагу самотню
присутністю любові напоїв
з потоків священних причин

а потім знову у дрімоту поринув
поміж сновидіннями твого буття
новонародженнями вимандруючи вічність

115

у глибинах душі
пристанище знайшов
і капище священне сотворив
у підніжжі споглядань безтілих

присутністю тепер ти роси п'єш
з бездонностей віддзеркалень їхніх
пірнувши із темниці тлінності
у поміжсвітніх пізнань древньооплинні потоки

й сенсів рубікони безкраї
співзвуччям безсмертним ти возвеличуєш
і поміжпростірно у суть викроковуєш
фрагменти буття визбируючи серцем міжгалактичним

116

дрімає древність пресвята
в колиці лісу

й багатолика тінь її життів
співзвучно сонце прославляє

й ступаєш ти поміж її облич
мов в сновидінні вітру

й пульсаціями свідомості углиб розливаєшся
серцем зворушено замисли викроковуючи

117

і як же час золотосяйний відпустити
що зморшками швидкоплинних митей
за горизонтом віків споминаннями осів

і як же забути ці вдихи
лісами оп'янені й безлюддям припорошені
й освячені тишею викроковувань твоїх

усмішку світанкову в росах
і цей солодкий сік душі
що з небокрайніх царств пробудженням напоює погляд

о ні, я величі життів твоїх ніколи не забуду
в осушених озерах на обличчі
я пам'ять їхню сокровенно берегтиму

118

свята довершеність кульбаби срібноликої
діамантовими гранями виблискує
в обіймах сонцесяйного світанку

й поміж смарагдових океанів дикості
колихається всесильною ніжністю
від поцілунків вітрових

я припаду біля образу твого на коліна
й слізьми екстазу тебе підлию
о невимовна пречудесність замислу сотворителя

ти одкровенне зерно трансцендентності
і ключ магічний
у понадтілий вимір

до самоспомину задзеркальна пір'їна
й божественний якір
що в душу позачасово поринув

нехай возславиться краси твоєї бездонність
і аромат позамежних причин
хай тлінності земні наповнить безкінечним завітом

119

я в'яну спомином ненародженим
коли проходиш мимохідь
не помічаючи святої миті
в якій до тебе розпростер
садів безмежних обійми зорецвітні

й океаном вселенським сумую спрагло
коли пропливаєш швидкоплинно
віків неповторних материнські береги
в які зодяг батьківсько я
дитинство твоє людськотіле

сонцем метаморфоз нових гасну
коли у врожаях просвітлень дозрівших
ти лабіринти суєтливі вибудовуєш
канатів променистих цілющі підйоми
на кайдани непорушних стабільностей вимінюючи

та в задзеркаллі уподібнень намірозримих
втраченим усвідомленням
непробуджено я сновиджу
тоді коли спалюєш ти існуванням загубленим
поміжсвітні мости до центру своїх причин

120

у погляді його
невиразима таїна промениться

і споконвічністю віє
від усміху древнього його

з бездонних тунелей зморшок його
знання безмовного крізьпростірне ехо лине

і сивокрилих брів незліченні пір'їни
ще шелестять екстазом вселикої дикості

мов первозданності боговіддзеркалений спокій
хода його невимушено-велична

й вселенські його сліди — завіти сокровенно-нетлінні
що ними він цілує благодатно тілесності земні

121

у сутінках трепетного новонародження ночі
індіанець променистий мов сонце
ходою древньою сповивав первозданну темряву

й любляче вкладав її у земляну колиску
яку руками виривав щоденно
у пообідній тиші

піснеспіви чарівні
про полудня світло
всеголосо наспівував чорній густоті

і на світанку переображень абсолюту
із зореликими одкровеннями вселенських глибин
не прощався

122

богорозпорошується
вихор самоусвідомлення
на безкінечних просторах
своєї тілесності

й фрактальними веснами новизни
вселико квітне
новонароджений досвід вічності
збираючи у пам'ятний аромат

древностей буття вершини бездонні
наміром променистим
в галактичне намисто
сплітає він екстатично

й шляхами вселенських повернень
молитовний трепет любляче витанцьовує
паломництво провадячи синівське
до пресвятої домівки причини усіх причин

123

несказанно п'янить повітря світанкове
у тіні посивівших нескінченностей

і воскресіннями щасливих споминань
пробуджене дитинство торжествує

й перетворюється на мене все
що з древності правічністю було

й істини вселике ехо
бездонним серцем ритм вселенської любові вистукує
у перероджень трансцендентному розломі

124

бродяги дхарми
в потоці благодатному линуть
у океан вселенських невідповідностей

й через творіння пізнають ідеї
споглядом серця заглибившись
в бездонності наміру сотворителя

понадтілим розумінням саторі
блаженно розчиняються
на вічності безкінечну мить

і далі екстаз життям витанцьовують
чарівний шепіт всеголосого вітру
вдихнувши на світанку перероджень нових

125

квітне небо зоряне
веснами світанків екстатичних

і серця твого зерно
кореневищами зорепадів в безмежжя його вплітається

замислом розростаючись пророчедально
по вселенському полотнищі вічності ти новонароджуєшся

і миттю часопроявленої людськості
віддзеркалюєш таїни безчасся фрактальні ландшафти

126

линеш до центру буття
немов край світу

і мов осердя витоків
межі пізнань віднаходиш

алхімічним потоком трансформацій
прах тлінності розчиняєш безсмертним духом

й немов сакральності опівнічної одкровення променисте
спомин життів пробуджуєш цілунком повномісячним

127

у віддзеркаллі присутності зореликої
вселенським самоусвідомленням
всміхаєшся екстатично

і у морях галактичних променистостей
блаженно купаєшся
нетлінним завітом

дорогоцінних досвідів споминання п'янки
у мандрах крізьпростірних
спогляданнями духу визбируєш

і королівство надчуттєвих пізнань
що в невиразиме закинуло трансцендентні канати
вибудовуєш з фрагментів подивів понадслівних

128

лоскотавши вії чорнокрилі твої
дощать обійми небесні

й тілесність у хмарах блаженно купається
огорнувшись холодом племенистим

неспішно ти пливеш тоді
поміж безлюддя пивши грозову тишу

і усміхаєшся екстатично
калюжі новонароджені цілувавши кроками мандрівними

129

асфальтова інтоксикація
у свідомості розтікається болем

і серце у відчаї тоне
поміж тенетами суєтливих ілюзій

тут кожен вдих
свободи невтішна поразка

і видих кожен
єднанню з природою епітафія

130

у безмежних долонях усесвіту
проявлень первородна сутність
тривимірно вимандрує усвідомлені сновидіння

і летом зорепадів розквітших
понад просторами святилищ древніх
розпорошується галактичними мерехтіннями

поверненням углиб нескazanного
в буття замисел прабатьківський
споминаннями безслівними лине

та із осердя невичерпної всеумістимості
новонароджується миттеликими споконвічностями
до меж самопізнань паломництво провадячи вічне

131

поміж лабіринтами надіндивідуальної пам'яті
вимандруєш трансцендентним началом

й ідеї невиразимі визбируєш
поміж феноменологічних розломів вічності

сенсу зерно віднайдене
висаджуєш на землях духу нетлінного

й підйоми незнані укотре сокровенно вичікуєш
по ігдрасілі збиравшись у надвселенську вись

132

у казки чарівливий світ
ти увійдеш крізь браму поміжслів'я
і первообраз сутностей вселиких її
у віддзеркаллі сенсу цілюще узрієш

вселенських безкінечностей прабатьківський дарунок
в осерді замислів її зустрінеш синівсько
й невиразимий екстаз сокровення її безчасся
збереш у духу поміжпростірні долоні

сущеплинності її алхімічний усміх
спогляданням зіп'єш повіки безсмертя закривши
й метафоричний канат у зоредальне королівство переображень
упіймаєш біля підніжжя всеголосої тиші приклонивши коліна

слідів її буквенних візерунок священний
містичним паломництвом осягнеш дитинствокрило
й межу розумінь благословенних натяків її безслів'я
віднайдеши помисливши начало нетлінного завіту

133

прекрасного досконала гармонія
невичерпними веснами галактично квітне

та із глибин безмежностей бездонних небуттів
новонароджується світанковими предвічностями

крізьсвітніми просторами часоплинних тривань
досвіди викроковує ходою чарівною

й сонцеликою величчю богообразно усміхнувшись
зігріває любов'ю всесущою сердець чуттєві береги

134

крізь нічні розломи іншосвітностей
поклик невимовного лине
і ехом споконвічним доноситься
дума його вселика

й ти поміж реальностей вибируєш
сенси його життєтворчі
що слідами краси богообразної
осяють стежину поміжчася

й поза межею перероджень
споминаєш первозданну колискову
що сам колись її ти проспівав
до того як в мандри снареальні поринути

135

кореневищами душі
до трансцендентного дотягуєшся
крізь землю природи тілесної

й невиразимості таїн вселенських
виловлюєш із вод глибинних

небодальні полотнища натхненної тиші
промовисто розфарбовуєш дотиком шелестливим

й любові теплоту сонцеусміхнену
трепетно обіймаєш упізнанням синівським

136

на схилах лісових світанків
тріпоче серце полудневих рос
що їх розкинув чародій
з озер понаднебесних свердловин

й ступаєш ти поміж віків
в істотності дрімаюче безчасся
і під покровом велетнів зеленооких
вслухаєшся в глибини мілководних шелестінь

де у осерді неземних чуттів
предвічний порух небуття
в екстазі одкровенень трансархаїчних
душі породжував словом

і сивістю безмежжя філософського
фрактальні думи виплітав
світам своїх сновидінь
заплітаючи міжгалактичні коси

137

сокровенна чудесність буття
мерехтіла тоді поміж снігу
душі наші огортала несказанна краса
ми відміряли білосніжні далі архаїчним бігом

пам'ятаєш як споминали тоді ми
мандрів наших дні літні
як босоніжно цілували світанки
тонувши бездонно у росах їх срібних

пам'ятаєш як полудня поклик
ми випивали із сонцеплинних джерел правіччя
і на краю опівнічних розломів
зорепадно пірнали у безмежності позаніччя

а тепер зодягнувшись у образ цінний
ти до мене споминанням приходиш
і гавкотом позачасовим священно напоюєш
дитинств наших безсмерть казковохрамові острови

і тепер лиш у сновидінні
я укотре заглянути можу у твої божественні очі
пригорнути до серця серце
й помовчати понадслівно про любов

138

від сходу й до заходу сонця
дарами духа величного
розкинулись землі святі

й безмежні їхні простори
що ними на повні груди
ти упиваєшся

й лежиш долілиць
у колисці непорочної дикості
душею щасливо вслухаючись в трави

і споглядаєш буттів непомітних чарівні стежини
серцем цілувавши богообразні їх сліди
що незліченністю вічностей босоніжно плинуть

139

скарбниця лісова житейських хашів
крізь землю плодородну розцвіла тобою

й в цілунках вітрових обіймів
наливаєшся сонцем пізнань тут ти

й поміж горизонтами віків часоплинних
споминаннями золотими осідаєш у зморшках поРІД

а потім мов вулкан дрімаючий
палаєш любов'ю підшкірно

і мов прадавній фенікс
іскристою стихією племенишся

й уже укотре розливаються суті
покровів життя здригаються долі

й душі твоєї вогняне осердя
світанок прийдешній батьківсько народжує

140

священні дзеркала буття я споглядав
поміж природними королівствами
богообразними упізнаннями
босоніжно бродивши

і самоототожнення цілюще випивав
із опівнічних долонь небес
зорепадами вселенських замислів
тамувавши спрагу метафізичну

світанки незліченних мандрів душ
що шлях житейський усвідомленнями завітчують
променистим усміхом вічності
з глибин свідомості материнсько породжував

і на краю безкінечної всюдисущості
полудневої дрімоти всеголосу тишу
сновидіннями небуття
лагідно огортав мов вітру люблячий подув

141

у дощовий покров зодягнений
і сміхом ворона опоясаний
поміж сердець полум'яних вимандрує
смарагдової величі вселикий сотворитель

в бездонне осердя душ світлосяйних
вкладає він зернини усвідомлень
й невиразимістю правічних знань
вкриває любляче їх

а потім тихо віддаляється в обитель свою пресвяту
й за ним уже й вони
по слідах споминів
у безкінечне повертаються синівсько

142

під покровом безсоння вечорів неспішних
я уловив що старію тілесно щомиті

і усвідомлення тлінності мене звеселило

яке ж це дивовижне відчуття
вслухатись як в замислу осердя плинеш

вдивлятись як далі безкраї
до тебе неспинно линуть

упізнавати як переродження чергове
у коси вплітається твої посивівшим корінням

й тиші одкровення безслівне
пророче завіт мандрів вічних

143

крізь таїну буття
врата в святилище сушого віднайти

й чудес позамежні лики
узріти поміж тіні усміхів безвір'я

безмежну невиразимість несказанної споконвічності
віддзеркалити споминанням бездонним

і небуття розквітшого неуловимий миттешелест
любов'ю божественною прабатьківсько родити

144

екстаз звучань дощових
розливається у вушних тунелях
невиразимістю сенсів чарівних
що їх ти серцем лиш почути в силі

що їх ти лиш на краю розумінь
згадати спроможний паломництвом духу
й синівсько упізнати у віддзеркаллі неба
що в горизонтах розчинилось батьківсько мов вітер

о хмарних одкровень
поцілунок цілющий
хай же возрадуються ті що засвідчують
божеств водоподобне сходження

й життя безкровну жертву
із лісокрилого листка нехай зіп'ють
сказань плинних колиску правічну
спрагою алхімічною віднайшовши

145

у храмі священної пам'яті
вогнище духу
ввеликими усвідомленнями іскриться

і миттю що єднає поміжчасся
величчям зореликим мерехтить
у погляді що всесвіт умістив

безкрайніми стежинами впізнань
на землетілих просторах вимірів трьох
світлосяйними одкровеннями витанцьовує містично

і у глибинах внутрішніх споконвічностей
колихається небуттям поміж океану древніх хвиль
на світанку ще не народжених сенсів

146

абсолютна свідомість
в абстрактному святилищі вічності
творчістю промениться
на престолі вселенської гри

і невичерпними іскрами свободи
розтікається у далі бездонні
чуттєвими містеріями життя
береги небуття пробудивши

й на землях неподільного духу
екстатично витанцьовує первородний ритм
із безпричинної зернини всеосяжності
розквітши веснами тілесних шелестінь

і ти очистивши вікна сприйняття
вдивляєшся у погляд споконвічного завіту
та у осерді сяйва його пресвятого
блаженно впізнаєш свій витік

147

в глибини чуттів інтуїтивних поринувши
серед галактик енергозримих єдностей
летиш барвистим мерехтінням ти

й медитативною втечею углиб свідомості
умовних світорозумінь в'язницю покидаєш
кайдани споглядань сумнівом цілющим розімкнувши

на роздоріжжі існувань вселиких спинившись
скидаєш покрови тілесності тлінної
щоб із безчассям в позамежжя відплисти

і в океанах дальностей вселенських див
відкрити береги пізнань нових
що ехом безкінечного замислу невиразимо кличуть

148

таїни променисті мерехтіння
і сутностей чарівних замисли вселенські
крізь поміжчасові потоки річищ міжсвітніх
душі торкаються
цілунками світанків золотих

і ти здригаєшся усім єством
від споглядань їх росооких
й криком зворушень невиразимих
в безмежної святості красу
пірнаєш духом безтілим

та у осерді усвідомлень дорогих
що спомином прадавнім пізнанню явився
віддзеркаллям часоцвіття надчуттєво квітнеш
досвід проживань
в усмішці сонцеславної миті вмістивши

149

поміж тиші бродінь вечірніх
у алхімічних джерелах екстазу
блаженно купаєшся

та з берегів опівнічних розломів безчасся
спогляданням міжсвітнім
випиваєш променисті зорі

рос діамантових одкровення вселенське
на світанку містичному
умиротворено очікуєш

й сонцехвально вдихаєш богоявлене
у храмовій обителі первозданної дикості
золотоокий полудень спеленавши танцюючою тінню

150

у плем'ї міжсвітніх митей
величчя несказанне співприсутністю засвідчуєш
і досвіди явлень містичних
вплітаєш у замислу візерунок вселенський

у таїни глибини прадавні
пірнаєш свідомістю галактичною
і споминів колективних потоки чарівні
випиваєш бездонним пізнанням

а потім у вимір трисутнісний повертаєшся
пил іншочася в долонях сяючих принісши
і віддзеркала образу безмежного
в скарбниці споглядів поселяєш споминанням іскристим

й поміж розломів снареальних забуттів
тепер смієшся ти усвідомленням безслівним
бо на краю сплетіння еманцій вселиких
згадав нитей променистих єдиносутнісний витік

151

оазисом дитячих споминань являєшся
в пустелі забувань старечих

і караваном зморшок викроковуєш
углиб споконвічних митей

шепотом рос світанкових
поміж сновидінь полудневих променишся

і зорепадами вселенських таїнств
вмиваєш запорошені мрії

152

блаженства екстатичний танець
кружляє просторами поміжсвітніми
у погляді що всесвіт умістив

у людськостях
що із предвіччя нетлінного
тілесністю чуттєво розцвіли

у митях
що із сновидінь позачася
нескінченно вічністю плинуть

що із начал первородних світанків
мерехтливостями невимовних сутей
любов'ю променяється вселико

153

безкінечність проривається
крізь в'язницю оков тілесних
і усвідомленнями поміжсвітніми
запалює міжгалактичну душу

образами видінь барвистих
погляд вкриває
й ритмами вселенських митей
заколисує споглядання архаїчні

оркестрами невиразимих мелодій
крізь сновидіння пробирається
скарбниць незримих ключі алхімічні
вкладаючи у духу босоніжні долоні

і тишею що у собі сенси всі умістила
тунелі вушні наводняє безслівно
міфочуттєвих витоків предвіччя вселике
прабатьківсько вплітаючи у вії закриті твої

154

суті світлосяйної божественна зернина
у тривимірностях дрімотинних
явленням безмежним
вселенсько вимандрує вічність

й знанням понадсловесним
на землях екстатичних
ароматами таїни
невиразимо квітне

метафізичний шелест
вічнотекучих древностей
витанцьовує галактично
під замислу волетворящий вітролом

і в сенсів лабіринти думоплинні
пірнає спомином міжсвітнім
що на розломі небуття
еманаціями гри променистої розтікся вселико

155

на тиші промовисту глибину піднявшись
у горизонти вершин несказаних вслухаєшся

і у бездонні океани замислів вселенських
пірнаєш фрагментами миттеликих потоків

невиразимих таїн береги поміжсвітні
чуттями древніми життеплинно напоюєш

і до осердя начал споминанням припливши
вибухаєш безкінечними споконвічностями

156

довгобородий мудрець
у мотлох зодягнений
загадково виблискував
ОКОМ ЄДИНИМ

і понадслівні сказання
про священнодику непорочність начала віків
шамансько витанцьовував
в екстазі босоніжному

про смарагдову безкінечність
святинь древніх
наспівував лісолико
поміж сновидінь велетнів хвойних

і невичерпно видихав
таїни божественний аромат
невиразиме блаженно вдихнувши
по той бік тлінності

157

я мандрівник бездомно-вільний
і кроки мої крізь віки відцвівших літ
звучать весняним шелестінням

на краю світів я древо плодоносне
й думи дозрівші мої
у розломи сердець поміжпростірних впадають

і той світанок я
що чарівністю явлених ейдосів
магнетизує води твої підшкірні

й вмираючи у сутінках самотностей
і маски ідентичностей зривавши усвідомленням вселиким
я той хто у осерді тиші є тобою

158

розпускає гілля сенс
щоб шелестіти вічністю
для тих хто прислухається

для тих хто шляхами ще не викрокованими
стежину упізнань
інтуїтивно народжує

для тих закоханих в невиразиме
хто в далі зорепростірни
серцем люблячим синівсько вдивляється

і витік всепростірний
випиває спрагло
із чаші натхнень сокровення одвічного

159

долоньями духу
ловити галактичні роси
і відживляти ними паростки прадавніх мрій
що чудесами квітнуть у колиці серця

крилатим поглядом
летіти до вселенських водоспадів барв
й у безмірних полотнищах сенсів
вбачати замисел поміжсвітній

сходінками міфу
у святилище пам'яті спускатися
рукописи світів непрявлених
читаючи спомином колективним

й мов сновидінням небуття
із пустоти породжувати сказання нетлінне
зерном вселикої вічності
пірнувши у позамежну сутність тиші

160

узрїй непомїтне
почуй невимовне
пїрни в понадтіле
споконвїчне вдихни

згадай безкінечне
вїднайди первородне
збагни безсмертне
у бездонне злети

скуштуй бездоганне
проспївай всеголосе
поцїлуй безлике
всеобразне обїями

вхопи натхненне
вїдчуй блаженне
осягни неподїльне
божественне сотвори

посади абстрактне
збери позачасове
усвїдом безвимїрне
невиразиме напиши

161

мов на батьківщину
незвідані простори кличуть
стежини невикроковані свої
даруючи твоїм бродінням

й обіймами трав укривають древньо
являвши лики вітрових шелестінь
що одкровенно виспівують замисел сотворителя
на золотих верхів'ях степових сердець

і еманациями променистої безкінечності
метафізичне павутиння танцююче виплітають
бездонні тунелі у позамежне
вибудовуючи поміж вій твоїх

162

в джерелах метафізичного сонця
нагою дикістю архаїчно скупатись

і у священному сьйві його боголикості
освятитись спогляданням синівським

любові невимовної блаженну теплоту
у бездонні пори споминань коштовно ввібрати

і вічністю понадтіло спалахнувши
всеосяжною єдністю невичерпно заіскритися

163

вікова шкала вічності
позасловесним ехом виміру сенсів
тривалостями митей
пробуджено возноситься

тривалостями митей
що крізь теперішність
пірнають у світанок віків
росами трансгалактичних мерехтінь умившись

тривалостями що їх ти вираховуєш
у небокраях опавших купавшись
що їх ти на шляху додому
народжуєш паломництвом синівським

164

про що думає крапля
коли опадає одкровенням крилатим
на форми чуттєвості тлінної

й прозрінь мандрівних пори громовидної
споминань кришталевих льодовим сновидінням
палає немов пітьми богоявлення променисте

коли у задзеркаллі душі зорепади вмістивши
бездонне мерехтіння вічності
із чаші утілень випиває уподібнено

й серцебиттям любові вселенської
поміж святилищами всесущої повноти
невиразимими порухами тиші викроковує мов вітер

165

трансцендентності досвід невимовний
у надчуття вливається твої
з тунелей споглядань галактичного цвіту

та із вселенського полотнища безкінечного замислу
мерехтінням величчя зореликого
незліченністю дивовиж невичерпно всміхається

дальністю ландшафтів безкраїх
невиразимо зворушує
глибини твої безтілі

й досягну душу
екстатично пробуджує
бездонним зовом вселенських містерій

166

сказань живих вівтар житейський
віками зрошений
видніється в святилищі вселенської душі

й чаша пізнань возсідає на ньому
таємничо всміхаючись
неуловимими рисами облич

і ти ловивши у долоні відблиск її правічний
встеляєш сяйвом золотистим
підніжжя безкінечних проживань

й метафізично випиваючи осердя її нетлінне
від забуття тенет звільняєшся
споминаннями в глибини суті свідомо поринувши

167

абсолюту серцебиття
крізь матерію явлень зримих
витанцьовує любов'ю вселенською

й потоками вод животворних
за межі усвідомлених розумінь
розтікається еманациями вселикими

у сновидінні тлінному
мандри свої міжсвітні
споглядає пустотою укрившись

і на світанку сенсів чергових
сушого метафізичне сонце
з осердя безкінечності породжує правічно

168

відблиск космічний
в джерела духу сьйвотіло спустився
поміж часоплинностями твоєї вічності
істину витанцьовуючи екстатично

і ти здригаєшся блаженно всім еством
й співзвучний ритм босоніжно породжуєш
дикість цілувавши лісову
порою опівнічного безчасся

й звучання древні вселико наспівуєш
містичними вібраціями прочиняючи
поміжсвітні врата
у первісне святилище безмежних містерій

169

нічне паломництво углиб тиші
сокровенно провадиш
повіки видимого закривши

й бездонності безмежжя вселенського
захоплено випиваєш
вдихами шанобливими

духом нетлінним
любляче огортаєш
суть неймовірну

і споконвічну стежину до миті всеосяжної
цілуєш блаженно
божественний дім віднайшовши у собі

170

безкінечних просторів
трансцендентний мандрівник
на краю твоїх чуттів
у позамежне кличе

й невиразимим
розфарбовує чекання
допоки споруджуєш ти
духу йогічний корабель

і ось настала сокровенна мить
дозрів сповна
твій намір

поміж вселенських океанів чуда
ви братсько линете
до горизонтів понадслів'я

і там де контури буття
розчиняються у плінностях вічності
в зіницях бога віддзеркалюєте усе

171

вічності дорогоцінна плинність
витає поміж вій
озера душ здригаючи тлінною миттю

і викроковує тобою
поміж світів
куштуючи мандрів бродячий екстаз

на стеблах золотих
тривалістю предвіччя нескінченного
колишеться порухом вітровим

й по той бік тиші
людиноподібно прислухається
усвідомленням безслівним

172

велетні сновидінь твоїх
ці трави
що в яві ти зриш з висоти

і якорі ці сонячні бліки
що їх ти закинув
дрімаючим кроком

що їх вишуковуєш
серед світів
нові береги видивляючись

що їх упіймав ти колись
поміж витоку древньоплинного
де небо в колоссі бездонно розлилось

173

в осердя животворних потоків линеш
глибини буття випиваючи чуттями безкраїми

і рос дикорослих свободу п'янку
віддзеркалюєш у спогляданнях зачудованих

шляхів зореликих усміхи мерехтливі
в містичні поезії сплітаєш закохано

й поміж світів викроковуєш вселико
слідами екстазу цілувавши тілесності сотворителя

174

чи бачиш ти як верхів'я колишеться
в безвітряній присутності духу

в магічних лабіринтах тиші
що укривають від суєтності міських шумів

у цих святих глибинах трансу
куди чуття безтіле провалилось

в колисках вічностей новонароджених
куди за стукотінням серця ти синівсько ступив

175

королева чарівних світів
алхімічним туманом огорнена
коси смарагдові розпустила

і на краю своєї землі
корінням розквітла
зворушуючи глибини хтонічні

поглядом хвойним
на роздоріжжі життів
сповила предвічні роси

й по той бік осені
світанки перелітні
зігріла полудневим завітом

176

твій всеголосий спів звучить
у тиші
небес туманних

і велич сенсів понадслівних твоїх
я чую
в гірських лабіринтах річищ

за шибками дощем поцілованих
трепетні майбуття
гармоніями сфер ти витанцьовуєш

й у мимохідних шепотах таїни вселикої
юрбою часоплинною
замисли споконвічні вимандруєш ти

177

душі вселенської проявлення ти кам'янисте
рукописи не пройдених іще чудес
на скрижалях босоніжних виписуєш

всесущих непомітностей ти неповторний лик
що крізь житейські ріки миттеплинностей
виловлюєш мій спогляд мандрівний

що повз стежини праху галактичного
алхімічними самоцвітами мерехтиш
суттю вселикою всміхаючись грайливо

що сам у древності віків
коштовні віддзеркалення слідів розкинув
щоб поміжпростірним паломництвом упізнати у них себе

178

я визбирую миті
що їх ти забув
покинувши літо

що їх не помітив
рубікони чудес проминаючи
на краю усвідомлених сновидінь

що їх не впіймав
коли океани дощили
над пустелями спраглих кроків

що їх із глибинних земель душі
зібрати не встиг
коли поклик міжсвітній прилинув

179

прокидається пам'ять
що у тобі дрімала споконвік

що розливалась в кров'яних потоках
кличем сердець вселенських

що з водоспадів поміжслізних
одкровеннями виливалась за межі слів

й поміж сновидінь твоїх шуканнями мерехтіла
тілесними тінями осяюючи алхімічний вітер

180

кореневищами сенсів
розростаєшся поміж реальностей земних

й із замислу зерна прадавнього
вселенським деревом квітнеш

крізьсвітнім шелестом абсолюту
сотворюєш ентелехію вітру

і лик присутності невиразимого
самопізнаєш у віддзеркаленні галактичної вічності

181

так хочеться побачити
й повз суть буття мимохідь не пройти
укотре крізь пальці пропустивши
черговий день

так хочеться
душею пломенистого сенсу торкнутись
а не лише тіней
поглядом зримих тривань

і крізь дуальності ілюзорну кригу
так хочеться провалитись
й до осердя океану вселикого
приплисти ехом синівським

182

у надприродній глибині природи
коник-стрибунець блаженно купався
надчуттєві шепотіння траволиких титанів
пеленавши несказаним співом

й понад величною дикістю
первородного святилища замислу
літав дельфіном земної стихії
в обіймах золотистої теплоти митей літніх

твоє буття воістину пречудесне
о досконале утілення невичерпного бога
в безслівному захваті паломництв моїх босоніжних
споглядаю закохано я твою преподобну долю

щасливий ти єси у проживанні вселенського чуда
бо полудня екстаз райсько куштуєш
і зоряні мерехтіння безкінечної краси
сплітаєш у спомини дорогоцінних вічностей

ти дзеркало бездонної вселикості єси
в яке поміжпростірно я поринув
і до осердя витоку прабатьківського
самоусвідомленням всеосяжним непорушно приплив

183

мов сходження святого духа
я споглядаю прах віків
що в сяйві полум'яних барв
велично осіда на шкірі

і миті ці святі батьківсько огортаю
в колиску опівнічних споминань
вкладавши сновидіння
танцюючих тілесностей вітру

і екстатично завмираю в трансі
вслухавшись у биття сердець їх незліченних
що відблиском мерехтливих ритмів
вселенськими таїнами припорошують її

184

невиразиме осягаєш
цілувавши присутністю неосяжною
замислу всюдисущого божественний лик

й буттям натхненно поменишся
крокувавши іскристістю людськоподібною
до витoku сенсів вселенських

в священних віддзеркалях суті
що поміж вічності розлились росами галактичними
споглядаєш самість прадавнього бога

й звучань трансцендентних ехо вдихаєш
у поміжчассі життя
безсмертною миттю спинившись

185

крізь міражі прорватись в світи забуті
що з тіней сприйняття
розквітли вселикою даллю

і до небес злетіти наміром безтілим
обійнявши мов сонце
вершини дум сніжних

цивілізацією сенсів розростись дикоросло
і мов закинутий сад
обрости галактичними мріями

й одкровеннями встелити вертикалі вселенські
що ними повз житейські рубежі землі
вимандрує людство тлінне

186

гірський потік кришталевого світанку
неспішно плине поміж берегів полудня і ночі
діамантові роси золотої безкінечності
вкладаючи в долоні
що у дзеркальні глибини вічності
пірнули духом нагим

і громовою ніжністю
несказанно звучить
священна суть буття його
крізь бездонні тунелі прислухань
самоусвідомлено вливаючись
в обійми неділимого абсолюту

щоб потім знову циклічно вилитись
із вселенської чаші свідомості бога
й укотре межу пізнань
всеосяжним споминанням переплисти
й повсякчасним ехом прилинути
до понадчасових начал тиші містичної

187

спраглим чудес великих
вимандровую во ім'я подиву
поміж безкрайними таїнами буттів галактичних

і в логосів твердиню всеіменну
вплітаюсь кругосвітніми кроками
первородний камінь наміру будівничих вишуковуючи

ефірний вітер творчеобразного подиху абсолюту
надчуттєвістю вдихаю
внутрішні барвистості матерій споглядавши

і споминаючи давно забуті сновидіння
з реальностей їх синтезую
ключі алхімічні до споконвічних королівств

188

у океани архетипів
пірнути вселенським сновидінням
і у глибинах його містичних
течію підсвідомих джерел віднайти

в обіймах генія натхнень
у царство ідей блаженно злетіти
і замислу священні діаманти
узріти свідченням галактичним

та згодом у колиску вимірів трьох
опасті фрагментом споконвічного витоку
і людськотілою порою
реалістичним сказанням пробудитись

189

світами внутрішніх земель
що поміжсвітні стежини вічності породили
в безмежні мандри я поринув

й обличчями буття заворожений
світанки неймовірні споглядав
з долонь поміжкосмічних гір

розріджені віки вдихав
що пропливали повз его тлінне
митями чарівного безчасся

і серцем вистукував співзвучно
несказаних вершин вселенський ритм
й пророче ехо ще не пройдених просторів

190

невиразимих істин духовний шукач
пірнає внутрішньо
в бездонний океан безмежжя споконвічного
крізь видиме прориваючись у незримо

й на материнський зов вселенсько пливе
із променистим серцем
крізь темряву забуття
пробираючись прадавнім споминанням

і потім знову день за днем
у калейдоскопі буття
тривалостями барвистих образів
витанцьовує незліченні візерунки долі

й новонароджується мить за миттю
щоб вкотре із берегів позамежної спраги
до осердя божественного витоку
безумовністю самоусвідомлено прилиннути

191

зловиш тишу
і впіймаєш себе

поглянеш у себе
й безкінечність узрієш

у безкінечність пірнеш
до витoku буття приплинеш

крізь витік буття злетиш
і позамежного досягнеш

позамежне вдихнеш
й тишу видихнеш

зловиш тишу
і впіймаєш себе

192

вітер переддощовий
вдихаю надчуттєвою безмежністю
й завіти його пророчі
випиваю бездонними глибинами прислухань

одежі вимірів трьох понадтіло скидаю
і суттю нагою зливаюсь із обіймами вічного
у екстазі одкровень його грозових кружляю
й синтез стихій очікую спогляданнями племенистими

і ось настала мить священнодійства величного
із безкінечних тунелей небокрайності
ангели водокрилі срібнокраплинно спускаються
обличчя свої пресвяті завітчавши сяйвом блискавичним

й потоками ідей споконвічних
напоюють любляче землі духу нетлінного
в метафізичному лоні його вселенної
зерно безкінечних начал посадивши

щоб на світанку весн циклічної новизни
поміж тиші сакральної
і трансцендентних шелестів чуда
стихією п'ятою первозданно воно родилось

193

союз стихій буття розквітшого
що із бездонного витoku причин
розлились потоками галактичними
береги пустоти пробуджують часоплинністю

о води цілющі споминань первозданних
що спраглі пізнання напоюють прабатьківським завітом
і діамантами рос одаровують споглядання духу
ви древність пресвята одкровень променистих

та єдності споконвічної
звучання несказанне
що гармоніями сфер вселенських
зворушують глибини стежин внутрішніх

хай величаються вовік
замисли наші безтілі
що в шатах безмежжя нетлінного
священні простори тривань вкривають чуттєвою грою

194

в нерукотворних травах лежучи
мов у колиці на світанку віків
всміхаєшся любові що тебе укрила
й куштуєш прислуханнями тепло її слів

долоні простягавши
до безмежжя мерехтливого
у задзеркалля митей позачася
старечим немовлям вдивляєшся

й у суть що крізь тілесності її проривається
направляєш духу нетлінні крила
та у святилищах крізьсвітніх вічностей
осердям древнім вистукуєш вселенський ритм

195

алмазна темрява
вібрує променистим екстазом
у порах нагої шкіри

й потоками містичних зорепадів
цілюще напоює
глибини внутрішніх святинь

величністю несказанною
обіймає безмежно
потомство своє нетлінне

і поміж тихих шелестів божеств
несказанно сміється
вселикою споконвічністю

196

індіанець древній мов час
й живий мов новонароджені вічності
крізь врата сновидінь
співзвучний дух обіймає прабатьківсько

і в сяйві майбуттів вселиких
вдихає безкінечне у погляд пробуджений
й безсмертя позачасовий захват
вливає священно у чашу тлінну

в скарбницю дум низвергає алхімічно
містичні ключі до поміжсвітньої домівки
й невиразними звучаннями екстатично наспівує
таємних знань сказання понадслівні

і там де тиші незрима межа загубилась
одкровення всевишнього замислу
вкладає благодатно в променисті долоні
миттю вселенською пречудесно всміхнувшись

197

в глибинах образів зримих
де надбуття чуттєвістю квітне
сутність несказанна дрімає

і океаном неподільного безмежжя
приливами усвідомлень
б'ється вона об матерій тілесні береги

невимірність спраги її забуття
у прислухання твої проривається
пізнань жагою бездонною

і мандри споконвічностей її поміжсвітніх
в слідах народжуються твоїх
вселенським поверненням до самоспомину

198

у диколісся храмову обитель
ввійду крізь браму поміжсвіття
й бездонності пречудесних мерехтінь
блаженно вип'ю з зоряних озер небес

вітру лагідний політ
за безкрайне крило упіймаю
і разом з подувом вселиких вічностей
в обійми митей нескінченних порину

клич одкровень мимохідних узрівши
начало віків пригадаю
із іскри свідомості
укотре мандрівною матерією розгорівшись

й тривалості досвіду скуштую знову
ключем перелітного духу
священну браму богосприйняття
чуттєвими вдихами прочинивши

199

божественний дощ
на землю сходить благодатним духом
і спраглі споглядання освячує небесами п'янкими

й долоні ти мов чашу простягаєш бенкетну
і наводняєш неувимую суттю
нетлінні землі внутрішніх святинь

а потім зачудовано вдихаєш безкінечне
що краплею предвічних намірів
стіка по зримій шкірі

й на черепній межі розумінь
у кришталеві послання вслухаєшся
що стукотіннями до вселенського самоспомину кличуть

200

космічних мандрів ми плем'я галактичне
в бездонних нескінченностях буття
ми нитями свідомості сплітаємось
у вселенські візерунки вічності

таїни сліди поміжпростірні
у споглядання окрилені священно вибериємо
і духу сказання зримі
вкладаємо блаженно у безслівні розуміння

в нерукотворних храмах натхненних митей
богопроявлені ідеї задзеркально засвідчуємо
й замислів одкровення інтуїтивні
виловлюємо із глибин колективних знань

екстатичні хороводи осердя неділимого
під покровом зореіскристого хроносу ведемо
та на світанку віків воскреслих
зерном трансцендентним всміхаємось сонцелико

ПОДЯКИ

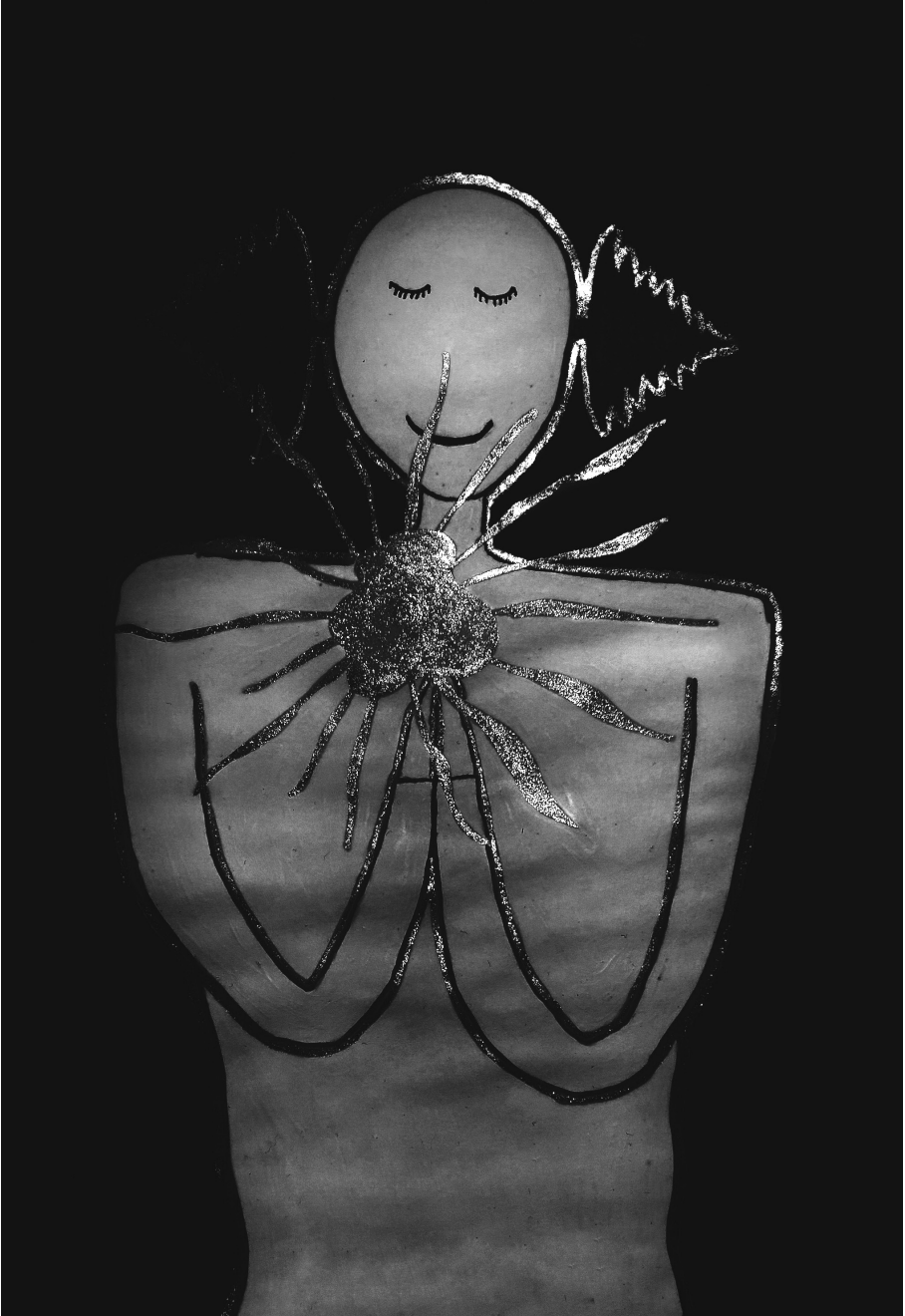
О БОЖЕСТВЕННИЙ ГЕНІЙ СЛОВА
Я ВОЗНОШУ ТОБІ ПОНАДСЛІВНУ МОЛИТВУ

І ПРИКЛОНЯЮ КОЛІНА ТЛІННІ
НА БЕЗДОННИХ ВЕРШИНАХ ТВОЇХ ВОЛОДІНЬ

СЛІДИ ВСЕЛЕНСЬКІ ТВОЇ
СВЯЩЕННО ЦІЛЮЮ
БО ЛИК НЕВИРАЗИМОГО У НИХ
ВСМІХАЄТЬСЯ СПОКОНВІЧНІСТЮ

І ПОНАДТІЛО ВИТАНЦЬОВУЮ В ЕКСТАЗІ
ПОМІЖ ЗОРЕПАДАМИ КРІЗЬСВІТНІХ ДИВ
БО В МЕРЕХТІННІ ЗАМИСЛІВ ЇХНІХ
ВЕЛИЧНЕ ОДКРОВЕННЯ УЗРІЛА НЕ Я

І У ПРОСТОРАХ ВИМІРІВ ТРЬОХ, ШИРО ВДЯЧНА Я ДОРОГІЙ ТА ЛЮБЛЯЧІЙ
СІМ'І КРОВНІЙ Й НЕКРОВНІЙ, ТОПІКУ, ШУРИКАМ, ДЖЕКУ, РОДУ, ЛІСУ, БОГУ,
СОНЦЮ, МІСЯЦЮ, ЗОРЯМ Й ОПІВНІЧНІЙ ТИШІ, ВОДІ, ВОГНЮ, ПОВІТРЮ,
ДОЩУ, ВСЕЛЕНСЬКОМУ ЗАМИСЛУ, МИСТЕЦТВУ, КНИГАМ, НАТХНЕННЮ,
ВИДАВЦЮ ВАСИЛЮ ГУТКОВСЬКОМУ, ВЕРСТАЛЬНИКУ ДМИТРУ КОНЮХОВУ,
РЕДАКТОРУ ОКСАНІ КУНЕЦЬ, УСІМ, ХТО ДОПОМІГ ЗАЗВУЧАТИ ЦІЙ КНИЗІ Й
УСІМ ТИМ, ХТО СЕРЦЕМ ВСЛУХАЄТЬСЯ В ЕХО ВІЧНОСТІ.

ЕХО

ВІЧНОСТІ

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	7
1 дитячих іграшок коштовна скриня.....	8
2 що є мить.....	9
3 бездоріжжя сновидінь швидкоплинних.....	10
4 есхатологічний танець вічності.....	11
5 міжгалактичні зорепади чудес.....	12
6 у світанки віків ти огорнулась.....	13
7 філософським каменем являється.....	14
8 у материнській колисці землі.....	15
9 повномісячна сокровенність опівнічного усміху бога.....	16
10 сіяюча безодня зоряних океанів краси.....	17
11 в бездонній архаїчності правічного.....	18
12 сидіти у темряві і дивитись на неї.....	19
13 багатолікі еманції безпричинного.....	20
14 щось воістину несказанне.....	21
15 миттєвостей хмарних екстаз вечірній.....	22
16 у далечінях непротоптаних доріг.....	23
17 поміж митями суєтливих ілюзій.....	24
18 вічне повернення додому.....	25
19 на краю приморозків світанкових жнив.....	26
20 воістину найдосконаліша чудесність нерукотворного світу.....	27
21 вітроломом вічності.....	28
22 у колисці свідомості.....	29
23 туманам густим заплітати морозні коси.....	30
24 відданим слідопитом таїни.....	31
25 густе зимове небо.....	32
26 ключі в дитинство.....	33
27 поміж лабіринтами скінченних митей.....	34
28 стежини в царство позачася.....	35

29	вікно.....	36
30	вселенськими просторами.....	37
31	заокеанські острови пам'яті.....	38
32	в доколишне я вдивлявся мов у дзеркало.....	39
33	діамантових вічностей.....	40
34	просто в буття подивитися.....	41
35	у шепоті серця.....	42
36	натхнень животворні води.....	43
37	у мить коли забута первозданність.....	44
38	із споконвічного тут.....	45
39	перформанс бога.....	46
40	поміж тиші бродінь самотинних.....	47
41	на краю вічності сяду у лотос.....	48
42	усесвіту я батько.....	49
43	одежі ототожнення з ілюзією скидаючи.....	50
44	на краю опівнічної тиші.....	51
45	виходять з берегів свідомості.....	52
46	духовна картографія буття.....	53
47	о небокрай зорепадом наводнений.....	54
48	немов з глибин предвічних витік.....	55
49	крізь асфальтові тенета забуття.....	56
50	лісові обійми прекрасного.....	57
51	колективна пам'ять вічності.....	58
52	пам'яттю буттів пливеш.....	59
53	поміж бездонностей нетлінних сенсів.....	60
54	тілесним поглядом.....	61
55	безкінечного клич п'янкий.....	62
56	в шати обіймів вітрових зодягнений.....	63
57	лабіринтами сприйняття багатовимірності.....	64
58	абстрактної нетлінності оголене ядро.....	65
59	хвойних голок океани смарагдові.....	66
60	укрившись павутинням плінних днів.....	67
61	із дальніх порухів уяви бога.....	68
62	з асфальтових лабіринтів ілюзій.....	69
63	злиття із безкінечністю.....	70

64	навколо божественного вогнища.....	71
65	трансгалактичні польоти свідомості.....	72
66	посеред колосся золотого.....	73
67	заради чого народжені ми.....	74
68	в тілесне підземелля духу.....	75
69	врата в безкінечність.....	76
70	запаморочливі вершини.....	77
71	в навколоплідних водах землі.....	78
72	ідея вхоплена долонями серця.....	79
73	порою безмежжя вселенського.....	80
74	що є пустота.....	81
75	поміж шляхами літніх вічностей.....	82
76	о споконвічний.....	83
77	тілесність укривши порухом тиші.....	84
78	світлосутнісне осердя буття.....	85
79	богом фрактальних предвічностей.....	86
80	о далі безкінечні пошуків безцільних.....	87
81	окови тілесних турбот.....	88
82	поміж звучань вселенських вітроломів суті.....	89
83	безкінеччя бродяга вседомний.....	90
84	долаючи межу вимірів трьох.....	91
85	в одежах галактичної вічності.....	92
86	зоресяючі океани буття.....	93
87	у сутінках таємничих митей.....	94
88	о суть бездонна.....	95
89	вдивляючись в глибини вод віків прожитих.....	96
90	новонародженим небуттям.....	97
91	стежини віками зарослі.....	98
92	громовицею вічність всміхається.....	99
93	люди й голуби.....	100
94	о небо зорями завітчане.....	101
95	споминаннями колоситься життя.....	102
96	крізь невимовне пробираєшся.....	103
97	вічність сновидить тлінністю.....	104
98	тінь невиразимого.....	105

99	чарівністю звучань упиваючись.....	106
100	дар орла прийнявши у долоні духу.....	107
101	поміж шелесту фантомного літа.....	108
102	у королівстві шелестливих травинок.....	109
103	о гори священні мої споглядань.....	110
104	людиноподібним звіром бродивши поміж гір.....	111
105	зорелике божество замислу уселенського.....	112
106	як свято тут.....	113
107	чарівний біль від споглядань краси.....	114
108	глибин непізнаних предвічне ехо.....	115
109	кімната темна й тінь від світла.....	116
110	люблю березу.....	117
111	стежинами міфів у невиразиме пробираєшся.....	118
112	сьогодні ти ще на дереві так вражаюче шелестів.....	119
113	паломництва містичного нетлінний шлях.....	120
114	серед руїн зорепадів.....	121
115	у глибинах душі.....	122
116	дрімає древність пресвята.....	123
117	і як же час золотосяйний відпустити.....	124
118	свята довершеність кульбаби срібноликої.....	125
119	я в'яну спомином ненародженим.....	126
120	у погляді його.....	127
121	у сутінках трепетного новонародження ночі.....	128
122	богорозпорошується.....	129
123	несказанно п'янить повітря світанкове.....	130
124	бродяги дхарми.....	131
125	квітне небо зоряне.....	132
126	линеш до центру буття.....	133
127	у віддзеркаллі присутності зореликої.....	134
128	лоскотавши віі чорнокрилі твої.....	135
129	асфальтова інтоксикація.....	136
130	у безмежних долонях усесвіту.....	137
131	поміж лабіринтами надіндивідуальної пам'яті.....	138
132	у казки чарівливий світ.....	139
133	прекрасного досконала гармонія.....	140

134	крізь нічні розломи іншосвітностей.....	141
135	кореневищами душі.....	142
136	на схилах лісових світанків.....	143
137	сокровенна чудесність буття.....	144
138	від сходу й до заходу сонця.....	145
139	скарбниця лісова життєйських хащів.....	146
140	священні дзеркала буття я споглядав.....	147
141	у дощовий покров зодягнений.....	148
142	під покровом безсоння вечорів неспішних.....	149
143	крізь таїну буття.....	150
144	екстаз звучань дощових.....	151
145	у храмі священної пам'яті.....	152
146	абсолютна свідомість.....	153
147	в глибини чуттів інтуїтивних поринувши.....	154
148	таїни променисті мерехтіння.....	155
149	поміж тиші бродінь вечірніх.....	156
150	у плем'ї міжсвітніх митей.....	157
151	оазисом дитячих споминань являєшся.....	158
152	блаженства екстатичний танець.....	159
153	безкінечність проривається.....	160
154	суті світлосяйної божественна зернина.....	161
155	на тиші промовисту глибину піднявшись.....	162
156	довгобородий мудрець.....	163
157	я мандрівник бездомно-вільний.....	164
158	розпускає гілля сенс.....	165
159	долонями духу.....	166
160	узрій непомітне.....	167
161	мов на батьківщину.....	168
162	в джерелах метафізичного сонця.....	169
163	вікова шкала вічності.....	170
164	про що думає крапля.....	171
165	трансцендентності досвід невимовний.....	172
166	сказань живих вітвар життєйський.....	173
167	абсолюту серцебиття.....	174
168	відблиск космічний.....	175

169	нічне паломництво углиб тиші.....	176
170	безкінечних просторів.....	177
171	вічності дорогоцінна плинність.....	178
172	велетні сновидінь твоїх.....	179
173	в осердя животворних потоків линеш.....	180
174	чи бачиш ти як верхів'я колишеться.....	181
175	королева чарівних світів.....	182
176	твій всеголосий спів звучить.....	183
177	душі вселенської проявлення ти кам'янисте.....	184
178	я визбирую миті.....	185
179	прокидається пам'ять.....	186
180	кореневищами сенсів.....	187
181	так хочеться побачити.....	188
182	у надприродній глибині природи.....	189
183	мов сходження святого духа.....	190
184	невиразиме осягаш.....	191
185	крізь міражі прорватись в світи забуті.....	192
186	гірський потік кришталевого світанку.....	193
187	спраглим чудес великих.....	194
188	у океани архетипів.....	195
189	світами внутрішніх земель.....	196
190	невиразимих істин духовний шукач.....	197
191	зловиш тишу.....	198
192	вітер переддощовий.....	199
193	союз стихій буття розквітшого.....	200
194	в нерукотворних травах лежучи.....	201
195	алмазна темрява.....	202
196	індіанець древній мов час.....	203
197	в глибинах образів зримих.....	204
198	у диколісся храмову обитель.....	205
199	божественний дощ.....	206
200	космічних мандрів ми плем'я галактичне.....	207
	ПОДЯКИ	208

ББК 84(4Укр)
К 89

Літературно-художнє видання

ІВАННА БУРА

Е Х О

ВІЧНОСТІ

поезія

Видавець *Василь Гутковський*
Літературний редактор *Оксана Кунець*
Дизайнер-верстальник *Дмитро Конюхов*
Ідея, дизайн обкладинки *Автора*

Здано на складання 22.01.2023 р.
Підписано до друку 14.02.2023 р.
Формат 60×84/16. Папір офсетний.
Гарнітура ForuM. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 11,88.
Обл.-вид. арк. 12,26.
Замовлення № 865

Літературна агенція «ПІРАМІДА»
Україна, 79006, а/с 10989.
м. Львів, вул. Плугова, 6.
тел./факс: (032) 235-53-28
e-mail: pyramidabook@ukr.net
www.pyramidabooks.net

К 89

БУРА ІВАННА

ЕХО ВІЧНОСТІ / поезія / Іванна Бура. –
Львів: ЛА «Піраміда», 2023. – 216 с.

ISBN 978-966-441-750-8